THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to

REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. X, No. 8 JANUARY 15, 1934 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

Everlasting Mercy

> But the mercy of the Lord is from everlasting to everlasting upon them that fear Him.
>
> Ps. 103:17a.

Man . . . . but . . . . God!

How wholly different!

Our little, fleeting breath of life . . . . but . . . . God's abiding eternity, never begun, never ending, always perfect!

As for man, his days are like the grass; as a flower of the field so he flourisheth, precariously because of its tenderness and because of the fiercely blowing winds . . . . but . . . . the mercy of Jehovah is from everlasting to everlasting!

As for man, he is like the tender flower, dangerously flourishing in the open field, exposed to the rough wind that blows regardless of the flower's delicateness; it is soon gone, and the place of it knoweth it no more; when it is gone it is forgotten, is the flower; and is man. For, though he appear to occupy a place ever so large in the midst of the transient things of time, the gap, that was expected to be caused by his being removed by the cruel wind of death, is astonishingly small and it is soon filled in . . . . But . . . . the mercy of the Lord is from everlasting to everlasting!

Marvelous!

The one is a matter of our experience, of every day, of universal, of everybody's experience, for we all fly away and we are soon cut off. They rejoice over us, because a man is born into the world . . . . and hardly are the pangs of our birth forgotten when they already mourn over us, because the grave yawns to swallow us up; and all that lies between the pangs of birth and the sorrow of death is one hopeless struggle of the tender flower with the fierce winds. Our life is nothing but a continual death. The best of it is labor and sorrow. And there is nothing abiding . . . .

Nothing? . . . .

But! Oh, what a "but"! The mercy of the Lord is everlasting!

No, it is not a matter of experience, the *eternity* of God's mercy, for, how shall our fleeting existence comprehend the Eternal?

And yet, again it is experienced, though it is not perceived by the natural eye, nor tasted by the natural heart. It is apprehended by faith!

For it is not far above us, outside of us, beyond our reach, but with us, upon us, right in the midst of our fleeting world!

The one abiding reality in the midst of all things transient!

The mercy of the Lord upon them that fear Him!

From everlasting to everlasting!

Wondrous, mysterious mercy!

For, upon us it is from everlasting!

It reaches out for us, children of time; it touches us as we are in the midst of the ever changing, yet never changing, scenes of time; it takes hold of our fleeting existence, permeates it, determines it, controls it; but itself is not of this world, its spring is not among us. It is *from* everlasting.

It constantly casts its blessed shadow over us, yet itself far transcends our keenest perception, recedes into eternity.

Beginning it never had, for it does not belong to the things created, but to the Creator!

Mercy is of God!

It is in Him the eternal will to bless its object, to remove from the good, the righteous, the perfect all misery and to fill him with good; to wipe away from his eyes all tears and cause him to sing and to shout

with joy; to give unto him heavenly beauty for the ashes of sorrow, the oil of joy for mourning, the garment of praise for the spirit of heaviness and to make him taste forever that it is blessed to be righteous and holy and to say that God is good, to be like Him!

As such it is, it must needs be eternal even as He is eternal!

From everlasting!

Ultimately and absolutely it is the will of God to bless Himself, a will which is eternally perfect in its realization, for He is the ever and infinitely blessed God. For, He is good! A light and there is no darkness in Him. Perfect righteousness and spotless holiness is He. And with Him there are pleasures forevermore. And He wills eternally to be blessed and rejoices in the eternal realization of His infinite blessedness. And as the living God, the Triune, Father, Son and Holy Ghost in the one Being of infinite perfection, lives a divine life of perfect bliss and infinite joy in Himself! From everlasting is the will of God to bless its eternal object, Himself! . . . .

Upon us, upon them that fear Him, is His mercy from everlasting!

For, He willed to have a people that would, in the highest possible sense of the word, be like unto Himself, like unto Himself as the reflection is like unto that which it reflects, in righteousness and holiness and truth, in knowledge and love and life; a people that may know Him as they are known, that may dwell in His tabernacle, that may taste that the Lord is good and eternally acknowledge His goodness; that may experience His blessedness and rejoice with a joy unspeakable and full of glory. A people whom He ordained to be made like unto His Son. And that people He willed to bless from everlasting, and from everlasting His will to bless them is also realized in His eternal counsel. For, whom He did predestinate . . . . them He also glorified!

From everlasting is His mercy upon us!

Upon us, who are in the midst of the suffering of this present time, whose life is nothing but a continual death, who are in darkness because of the present night, sojourners in a strange land; whose days are like the grass which today is and tomorrow is cast into the oven; whose corruptible life is like that of the tender flower dangerously flourishing where the fierce winds blow; who cry and lament in our present misery; who groan and moan and wail because of anguish of soul and body; who worry and are anxious because of want and poverty; who are afraid of all things, of things above and things below, of heights and depths, of things present and of things to come; who are always overcome with death, oppressed with fear, overwhelmed with sorrow; — upon us, reaching out for us, is that mercy, that will to bless, to change our moaning into rejoicing, to wipe away our tears, to deliver us from all our woe, to make us partakers of the highest conceivable bliss in eternal glory . . . .

From everlasting!

No, His mercy is not an afterthought! It did not have its beginning after we were plunged into the misery of our present death, — it was before our death. It is not evoked by our moaning and groaning, — it anticipates our tears. It is not determined by the things of this present time, — it determines them . . . . from everlasting . . . .

It is sovereign, rooted in God only!

Not conditional it is, not contingent upon anything we may be or not be, do or not do; it is before all our doing and not-doing!

It is unchangeable, because it is from everlasting, the sole unchangeable reality in the midst of all the changing vicissitudes of our transient existence; the abiding Thing!

It is the motive that determined all things that are and shall not be, the history of this present time.

The axis around which all things revolve!

As for man . . . .

His days are as grass; as the flower of the field so he flourisheth!

For the wind passeth over it, and it is gone, and the place thereof shall know it no more . . . .

But . . . . oh, blessed *but!*

The mercy of the Lord is not from among these fleeting things!

It is from everlasting!

Amazing mercy!

Constant mercy!

From everlasting to everlasting!

Surely, in its profoundest sense that means that God's mercy is eternal, from eternity to eternity!

But eternity we do not know, cannot comprehend. It is not time. It is related to time only as that which is wholly different from time, from all we know and see and hear and taste and touch and experience, as different from time as God is different, absolutely different from not-God, the Creator from the creature. Strictly speaking we do not understand, we repeat only a mystery when we say: from eternity to eternity. Eternity we do not experience in time . . . .

And yet we do!

Not, indeed, as eternity, but as that which constantly abides, as the immoveable Rock in the midst of the swiftly flowing stream!

For that reason the original Hebrew literally reads: But the mercy of the Lord is from age to age upon them that fear Him!

Eternal mercy we experience, and then by faith only, as the only abiding reality in the midst of all that passes away, from age to age the same! It is the word that expresses the unchangeable attitude of God toward them that fear Him. It is the blessed word

that denotes the motive of all He does in time, for them, to them, in them. For, His mercy is upon them, His will to bless them with heavenly bliss and unspeakable joy constantly reaches out for them and holds them. It is upon them, when He sends the only Begotten into the world, in the likeness of sinful flesh; when He sends Him into our deepest woe; when He causes Him to bear our sins on the accursed tree and makes Him taste our death for us all; when He raises Him from the dead and gives Him a name which is above all names; when He sends His Spirit into our hearts, when He has His eternal mercy preached among us, that we might believe, that in the darkness of this present time our hope and expectation might be in Him; when He calls us out of darkness into His marvelous light, that we might shew forth His praises and declare that the Lord is good . . . .

Constant mercy!

Always upon us!

Constantly the motive of all He sends us!

The guiding power in our earthly way!

Yes, His mercy is upon them that fear Him, from age to age, from day to day, from hour to hour, from moment to moment. It never leaves us. It never relinquishes its hold upon us. Even when the way is dark and steep and rugged, His mercy leads us in the way. Even when poverty and want causes us to be filled with anxiety with regard to the things of this present time; even when the pain of death causes us to writhe in agony and when sorrow upon sorrow overwhelms our soul; when our punishment is there every morning . . . .

Oh! then it may seem, indeed, as if His mercy withdrew itself into the mysterious "everlasting" whence it is!

But the mercy of the Lord is from age to age upon them that fear Him!

The sole abiding reality!

Your sorrow shall pass away!

His mercy never!

Never perishing mercy!

For, even as it is from everlasting, and because of that very fact, the mercy of the Lord is also to everlasting.

We look backward, contemplating that mysterious eternal reality, mercy, and not being able to express its eternity we say: from everlasting it is; never a beginning it had; in the past it always was.

And looking forward in the future, contemplating the transient things of time and, in the midst of them, that one abiding reality, mercy, and, still not knowing how to denote adequately its eternal nature, we say, God says and we repeat it by faith: it is never ending; in the future it always will be.

Will be upon us!

Upon them that fear Him!

We, then, will also be, always, be never perishing objects of His never ending mercy!

With His mercy we will abide, abide forever! The world passeth away and the lust thereof, the lust of the eyes and the lust of the flesh and the pride of life, for these are not the object of the Father's mercy. And how could anything abide, which He does not will to bless? Love not the world, neither the things that are in the world, for if you love the world the love of the Father is not in you, neither is His mercy upon you! But he that doeth the will of the Father, he that feareth God, abideth forever, for the mercy of the Lord is upon them that fear Him, and how could any perish whom He wills to bless?

We shall not die, but live!

We shall abide as the objects of His everlasting mercy, which is from everlasting, and out of the mysterious everlasting shall reach out for them that fear Him and be upon them to everlasting!

Abundant mercy!

So abundant that the suffering of this present time is not worthy to be compared with the glory which His mercy shall reveal in them!

Joy unspeakable and full of glory!

The inheritance incorruptible and undefilable and that never fadeth!

Never ending mercy!

To them that fear Him!

The fear of the Lord is the sole thing that counts!

For His mercy is not upon all. The mercy of the Lord is not general. It is very particular. It is upon them only that fear His name!

Not, indeed, as if His mercy were upon them, because they fear Him, for quite the contrary is true. It is not our fear of His name that evokes His mercy, but it is His everlasting mercy that is first and that is the everlasting cause that we may fear Him.

Yet, the truth remains: His mercy is not upon the ungodly; it is confined to them that fear Him! The way is narrow! It is very narrow! It becomes narrower as you go on! Not one step to the right, or to the left can you make, without forfeiting the taste and the blessed assurance of His mercy! For it is for them, that hate sin and eschew it, that love righteousness and pursue it, that God purposes His everlasting mercy. For them, that are, indeed, still beset with sin and often stumble, but that have a strong and heartfelt desire to be delivered from all iniquity and be pleasing to Him, the light of His mercy shineth . . . .

The end of the matter is clear; the only end!

Fear the Lord, all ye people!

And taste His mercy forever!

H. H.

EDITORIALS

Samenwerking

Ten opzichte van mijn optreden als spreker op de *Christian School Field Day* te Grand Rapids moeten twee uiteenloopende beschouwingen als onjuist worden verworpen.

Aan den eenen kant de beschouwing alsof ik daar optrad met de bepaalde bedoeling, om den Christelijke Gereformeerde broederen nog eens te herinneren aan de ongerechtigheid door de leiders hunner Kerk, zoowel als door hunne Kerk, ten opzichte van ons bedreven in 1924. Met die bedoeling ging ik niet naar de Field Day, zooals dan ook wel duidelijk zal zijn uit mijn speech. Zoo iets zou ik achten te zijn misbruik maken van de mij geboden gelegenheid om te spreken. En zou het niet aller veroordeeling waardig geacht zijn, indien ik met die bedoeling ware opgetreden? Ik geloof, dat ook al onze menschen weldenkend genoeg zijn, om het hierin met mij eens te wezen.

Aan den anderen kant zou het geheel mis gezien zijn, zou men meenen, dat die Field Day een schoone gelegenheid bood voor een zekere toenadering en verbroedering. Mijnerzijds was dit in het geheel niet het geval. Ik zie in zulk eene gelegenheid heelemaal geen reden of aanleiding om 1924 te vergeten en te verbroederen door te vergeten, wat er geschied is. Of zij, die in de historie van 1924 leiders waren van de goddelooze beweging om ons uit te werpen, werkelijk broeders zijn in Christus, beoordeel ik niet; gaarne laat ik het over aan Hem, die alleen de harten kent en de nieren proeft. Doch enkele dingen staan voor mijn bewustzijn zeer vast. Ten eerste, dat onder hunne leiding en door hun werk in 1924 de Gereformeerde waarheid in beginsel werd verkracht. Dat weegt wel het zwaarste. Het is metterdaad niet iets bijkomstigs, dat ons thans scheidt van de Christelijke Gereformeerde Kerken. De kwestie tusschen ons is een beginsel-kwestie. Niets minder. En die verkrachting der waarheid gaat hunnerzijds nog steeds door, wordt nog altijd gehandhaafd. Dit mag nimmer worden vergeten, ook niet bij alle samenwerking. Dit wel te vergeten, dit niet altijd weer te verkondigen ook aan ons nageslacht is onze ondergang. Want het is de voornaamste grond van ons afzonderlijk bestaan als Protestantsche Gereformeerde Kerken.

Ten tweede staat voor mijn bewustzijn ook vast, dat men in 1924 het recht met voeten heeft getreden en ons op zeer onrechtvaardige wijze heeft vertrapt. Men heeft heele kerkeraden afgezet op de meest hierarchische wijze, en dat niet omdat ze in conflict waren met de belijdenis der Gereformeerde Kerken, doch eenvoudig omdat ze weigerden zich homogeen te verklaren met de Drie Punten en van hunne leeraren te eischen, dat ze zich aan die Punten zouden conformeeren en onderwerpen. En dat terwijl de Synode zelf had uitgesproken, dat men zeer wel fundamenteel Gereformeerd kon zijn, ook al was men in conflict met die Punten! Men heeft ons aanstonds door het wereldsche gerecht uit de gebouwen willen zetten en toen eindelijk de uitspraak van het hoogste gerecht in de bladen verscheen, heeft men niet gewacht tot men het officieele document in handen had, doch men is ingebroken, heeft gehuurde politie in de kerk gezet en getracht om ons nog dien eigen dag in de sneeuw te zetten. Zoo staat het met de feiten. Van persoonlijke bitterheid en wraakgierigheid behoeft hier heelemaal geen sprake te zijn. Maar men heeft Gods Kerk op het hart getrapt, vervolgd en getracht haar te verstrooien. En dat is wat anders. De Heere zorgde voor ons en de stad verschafte ons onderdak. Maar als de begeerte der leiders van de beweging tegen ons was vervuld geworden, dan, de feiten bewijzen het ontegenzeggelijk, had men ons toen liefst vernietigd.

Ten derde staat het bij mij ook vast, dat er tusschen ons en hen van geen verbroedering sprake kan en mag zijn, tot deze dingen zijn beleden. Nog eens weer zij het gezegd, dat ik niet beoordeel of zij, die aan deze dingen schuldig staan werkelijk broeders zijn. Maar wel zeg ik, *dat ik het thans niet weet.* En wel houd ik vast, dat onder de omstandigheden de broederband onmogelijk kan werken. En dat ligt niet daaraan, dat ik niet gaarne zou willen vergeven. God weet, hoe gaarne ik het wel zou willen. Maar dat ligt wel daaraan, dat vergeving niet geschiedt in den weg van vergeten, maar in den weg van *belijdenis alleen.* Zoo leert het de Schrift. En zoo is het ook in de werkelijkheid bij ieder, die het met den broederband ernstig neemt. Zoo laat het zich ook altijd weer aanvoelen. Maar tot die verootmoediging en belijdenis kwam het nog nimmer. Daarom is er bij mij van geen verbroedering sprake.

Zoo staat voor mij de zaak.

Mijn spreken op de Field Day heeft dan ook niets te maken, noch met het een, noch met het ander.

Dat ik daar sprak en spreken kon lag eenvoudig aan het karakter der vergadering. Weigeren zou ik b.v. om op te treden in den dienst des Woords in eene Christelijke Gereformeerde Kerk. Dan spreekt men immers onder de beoordeeling van een kerkeraad. Die kerkeraad geeft u de hand aan het einde van den dienst en spreekt daarmede uit, dat hij zijn goedkeuring hecht aan hetgeen door u werd verkondigd. Onder de omstandigheden zou dat niet kunnen. Dat spreekt wel vanzelf. Wie als predikant optreedt in den dienst des Woords belooft eigenlijk stilzwijgend, dat hij niets verkondigen zal, dat strijdt tegen de "leer, die alhier geleerd wordt." En onder die voorwaarde zou ik niet willen en kunnen optreden in den dienst des Woords eener Christelijke Gereformeerde Kerk. Evenmin als een onzer kerkeraden het zou toelaten, dat een Christelijke Gereformeerde predikant zou optreden in den dienst des Woords in een onzer kerken. De Drie Punten staan

in den weg. Doch dat was niet van toepassing op mijn spreken op de Field Day. Die mij verzochten hadden geen zeggenschap over mijn spreken, hadden mij ook volkomen vrij gelaten om te zeggen, wat ik meende te moeten zeggen, stelden daartoe blijkbaar genoeg vertrouwen in mij. Er was dus niets in den weg. Door mijn spreken meende ik de zaak der waarheid in het algemeen en van het Christelijk Onderwijs in het bijzonder te kunnen dienen. En ik meen ook, dat ik dat gedaan heb. Wel heb ik, zooals de lezers uit een vorig nummer hebben kunnen vernemen, over beginselen gesproken. Maar ik zou ook niet weten, waarover men bij zulk eene gelegenheid toch anders over zou spreken.

Later heb ik het nog eens gedaan in de Dennis Ave. Christelijke Gereformeerde kerk, voor eene vergadering, die echter voor 't overgroote meerendeel uit Protestansche Gereformeerde menschen bestond. Er waren geen honderd anderen in de kerk.

Hoe dit ook zij, waar de gelegenheid mij geboden wordt en de weg open is, om de zaak der waarheid, met name van het Christelijk Onderwijs te dienen, zie ik geen reden, om dit te weigeren.

In denzelfden geest zou ik ook willen spreken over samenwerking op het gebied der school in het algemeen.

Om praktische redenen behooren we samen te werken op het gebied van Christelijk Onderwijs, zoolang dit mogelijk blijkt.

En samenwerking acht ik mogelijk, zoolang we de zaak van het Christelijk Onderwijs in dien weg werkelijk kunnen dienen. En dat dienen bestaat niet slechts daarin, dat we mee mogen helpen om de onkosten te betalen, aan het onderwijs verbonden, maar ook en bovenal daarin, dat we toezicht hebben op het onderwijs, dat onze kinderen ontvangen op onze scholen en dat we mede daarover beslissen. Er bestaat in alle samenwerking ook een groot gevaar. Vooral waar deze samenwerking zich steeds verder uitbreidt, lokale schoolboards en vereenigingen zich aaneensluiten in een centrale board, straks misschien in een soort "board of education", met *superintendent* en *supervisor*, en deze weer allen samenwerken in een nationale unie, daar is het gevaar niet denkbeeldig, dat de school steeds verder verwijderd komt te staan van de ouders, dat het onderwijs hoe langer hoe meer bepaald wordt door enkele personen en dat we beide formeel en materieel ons beginsel er bij inboeten. De school is de school der ouders, niet der enkele leiders, ook niet der schoolbesturen. Het onderwijs moet dan ook, wat het beginsel betreft zich zoo nauw mogelijk aansluiten aan die beginselen, die de ouders zijn toegedaan. En de ouders moeten zich de controle over het onderwijs niet uit de handen laten nemen. Waar samenwerking is op schoolgebied, zoodat Protestantsche Gereformeerden en Christelijke Gereformeerden een en dezelfde schoolvereeniging vormen en dezelfde school steunen, daar ligt het wel in den aard der zaak, dat ook in het onderwijs moet worden gerekend met de beginselen dier Protestantsche Gereformeerde ouders. Waar dit niet geschiedt is geen samenwerking mogelijk of wenschelijk. Daartoe zullen die ouders behoorlijk in het bestuur vertegenwoordigd moeten zijn. En zij, die in het bestuur zitting hebben, zullen hun invloed moeten doen gelden ook op het onderwijs.

Daartoe is het niet noodig, dat we onze kerkelijke geschillen indragen in de vergaderingen van vereenigingen en besturen, — indien men dat namelijk ook niet doet van de andere zijde. Zou men van de andere zijde er op staan b.v. om onzen kinderen de leer der Drie Punten in te pompen, dan zou het anders worden.

Samenwerking houdt nimmer in, mag niet inhouden, dat, waar we kerkelijk gescheiden leven, we op schoolgebied ons zouden onderwerpen aan de uitspraken van 1924.

En daarom acht ik het wel beslist noodig, dat we ook op het terrein van het onderwijs pal staan voor ons beginsel en aldus het Christelijk Onderwijs ten goede komen.

Ideaal vind ik dit niet.

Want ik vind niet de *Christelijke* School, maar de *Gereformeerde* School ideaal.

Want de school is de school der ouders.

En onze ouders kunnen ten slotte met niet minder dan *Gereformeerd* onderwijs tevreden zijn.

Daarom is en blijft voor mij het ideaal: *de eigen Gereformeerde School!*

Beetsius Neque Concedebat, Neque Valde Repugnabat

Oftewel: Beets verhoorde niet mijn bede om corrigendum, mar hij weerstond mij ook niet grootelijks.

Dat is jammer.

Hij heeft mijn schrijven over zijn rapport aangaande onze kerken op de Synode der Gereformeerde Kerken in Nederland opgevat als een soort bede om corrigendum.

En hij zag dat wel juist.

Maar hij verhoorde mijn bede niet, ofschoon hij den indruk laat, dat hij het wel doet en sommigen onzer ook meenden, dat hij het deed in de *Missionary Monthly* van Dec. 1933. Hij schrijft als volgt:

"Ten slotte nog iets dat ons deed denken aan een publicatie van wijlen Dr. A. Kuyper, *Bede om een Corrigendum.* Of was 't om een dubbel corrigendum? Dat is: eene verbetering. In Ds. H. Hoeksema's lijfblad: *Standard Bearer* van 15 November, kwam een editorial voor onder den titel: *'Een van Minachting Sprekend Getuigenis.'* Het toornde tegen wat we op de Generale Synode van Middelburg hadden gezegd van 'de worsteling met broeders die de Gemeene Gratie ten

eenenmale loochenen, het Supra-lapsarisme sterk drijven, fout vinden met den term Algemeen Aanbod des Evangelies, en geen Zending voorstaan in den gewonen zin des woords. Deze worsteling scheurde eene flinke gemeente uiteen (in Grand Rapids) en hier en daar ontstonden ruim een dozijn kleine kerkjes, voorzien van predikanten opgeleid in eigen Theologische School. Nog steeds gaat de worsteling voort, hier en daar, onder ons volk.'

"We meenden dit was een getrouwe voorstelling der betrokken groep. Gegeven zonder boos opzet. Naar onze opvatting der zaak. We hebben — zooals Prof. Qualben het nog pas opmerkte in zijn 'Church History,' zie 'Book Review', door onze studie van de groote religieuse bewegingen geleerd om gepast respect te kweeken voor de opinies en overtuigingen van anderen. Dat geldt ook br. Hoeksema en de zijnen. Ook al zijn wij het niet eens met hunne speciale gevoelens. Maar we hebben ook geleerd om met broederen die op dezelfde fondamenten bouwen veel meer te zien met waardeering op de vele punten waarin we *overeenstemmen* dan maar te staren op de enkele stukken waarin wij verschillen, en daar gedurig op te harpen alsof de zaligheid er van afhing. Dat is nu eenmaal een *beginsel* met ons. Daarin moest ook Ds. H. ons leeren te dragen. Trouwens, gelijk we reeds eerder opmerkten, wij houden te veel van hem als persoon dan dat hij ons boos kan maken als editor. Daarom drukken wij hier ook af wat ZEerw. zoo vrij is als voor te stellen als een corrigendum van de paragraaf waar hij tegen toornt. Alzoo, stelt Ds. Hoeksema voor, behoorde het geluid te hebben."

Hier volgt dan het slot van ons artikel over dit geval. En dan schrijft Dr. Beets:

"Welnu, hier geven we dus de volle maat aan Ds. Hoeksema. Zijn bede om corrigendum inwilligend. Waarom ook niet? Dat we alles wat ons in den mond wordt gelegd niet beamen weet Ds. Hoeksema wel. Doch een debat hierover is nutteloos. Ook geen ruimte voor.

"Willen de Nederlandsche bladen dit voorgesteld corrigendum, deze voorstelling van zaken zooals door Ds. H. H. gegeven, overnemen — gaarne. We kunnen daar in elk geval uit leeren hoe Ds. Hoeksema denkt over zijn groep en haar prestaties. En het is ons altijd een genot gewaar te worden hoe eigen groep denkt over eigen optreden. Reeds de Romeinen leerden 'Audi alteram partem': 'Hoor ook de andere zijde.' Elk onzer zij in zijn eigen gemoed ten volle overtuigd. Wij onderwerpen ons beiden zeker aan Spreuken 18:17."

Aardig gezegd van Dr. Beets, nietwaar?

Hij dwingt onze bewondering weer af, ook al doet hij de dingen verkeerd. Hoe netjes en vriendelijk weet hij iemand af te zouten! Ik heb er bepaald om gelachen. Men komt bij Dr. Beets om een bede om corrigendum, klopt zelfs een beetje hard aan, omdat men ietwat uit zijn humeur is. Dr. Beets doet zelf open en vraagt met het vriendelijkste gezicht van de wereld: wat is er van uw dienst? En als men vraagt om corrigendum, is hij de vriendelijkheid en welwillendheid in persoon: "Corrigendum? Zeker! Heel geen boos opzet in spel geweest, geloof me! 'k Meende 't eerlijk en oprecht! Maar, corrigendum? Gaarne! Hier hebt ge 't! De volle maat hoor! En ik zal er tevens voor zorgen, dat het in de Nederlandsche bladen verschijnt!"

En verbluft door zooveel vriendelijkheid neemt men het corrigendum in dank aan, de deur gaat weer dicht en? . . . .

Als men weer op straat staat en men beziet nog eens nauwkeurig, wat Dr. Beets ons in de handen drukte, dan blijkt het letterlijk niets te zijn!

Koddig?

Ja, maar als men uitgelachen is, en nog eens over de zaak nadenkt, dan is het toch . . . . Laat mij dit woord in de pen houden!

Wat zegt Dr. Beets?

't Is een kwestie van opinie! Naar mijn opinie is er één gemeente uiteen gescheurd door de gemeene gratie troebelen, naar Ds. Hoeksema's opinie twee flinke gemeenten en één kleine. Naar mijn opinie zijn er ongeveer een dozijn kerkjes, naar Ds. Hoeksema's opinie zijn er precies achttien, afgedacht van de gemeente van Ds. Danhof in Kalamazoo. Naar mijn opinie zijn dat alle kleine kerkjes, naar Ds. Hoeksema's opinie niet. Naar mijn opinie staan de Protestantsche Gereformeerde Kerken geen zending voor in den gewonen zin des woords, naar de opinie van Ds. H. doen ze het wel . . . .

Het is een kwestie van opinie!

En toch is dat juist niet het geval!

Er kan geen verschil van opinie bestaan over voor ieder duidelijke, met cijfers aan te toonen, feiten.

Beets geeft ons dus niet de volle maat. Hij geeft ons letterlijk niets.

Spreuken 18:17 heeft hier absoluut niets mee te maken.

En daarom kan Dr. Beets wel heel vriendelijk doen, erg verdragelijk willen zijn en verdraagzaam doen, ons de verzekering geven, dat er geen boos opzet in 't spel was, toen hij de feiten zoo scheef voorstelde op de Synode te Middelburg, — nu hij ook nadat hem de feiten duidelijk bekend zijn gemaakt, niet wil toestemmen, dat ze alzoo zijn, dat hij abuis had, geloof ik er niets meer van!

Dit is misschien minder vriendelijk.

Het is meer waar!

That Wretched Truant

Through the window of my study, one Sunday morning, I saw a young man aimlessly walking the street, both hands in the pockets of his overcoat, coat-

collar up, evidently very uncomfortable; for the weather was chilly and a fine drizzle was falling. It was eleven o'clock. I had conducted the first or Holland service and so happened to be in my study during the second morning service, which begins at ten-thirty.

That young man was playing truant!

He should have been attending the service, listening to the preaching of the Word of God. But rather than worship with the people of God he would wander miserably and aimlessly about on the street in a cold drizzle!

No doubt, he peeked in to know who was preaching on that particular morning; perhaps he will find out from others what was the text on which the sermon was based. If necessary he will inform his parents that he was in church, that so and so conducted the service, that he preached on such and such a text, but that the sermon was so dark and deep, that he could not understand much of it!

How true, thought I, is that word truant!

For, truant means literally: a wretch, a beggar, a tramp!

He is one, who for no valid reason at all stays away from any place where it is his business, his calling to be. To play truant is to stay away without reason from the place of our calling.

Truant is the child that makes his parents believe that he goes to school but does not. In this sphere however, the evil of truancy is largely overcome, since there are truant-officers and laws compelling the children to attend school.

But the evil of truancy is not eradicated from Church-life.

On the contrary is but too general.

Truants are young men and young women, the boys and girls (not to speak of adults), that should attend the services but are absent for no reason whatsoever.

Truants are several youths that are supposed to attend Catechism and do not. Occasionally they come, especially when they have just been visited by a committee from the Consistory or when the danger threatens that they will so be visited; but only to stay away again as soon as "the danger" is past.

Truants are they that are members of the societies that are organized within the bosom of the congregation, but who hardly ever attend, and who are usually reported absent when it is their turn to deliver an introduction to the Bible discussion, essay or recitation; and the Sunday School teachers that never or seldom attend teachers meeting and are careless about teaching their classes, as well as the children that are enrolled, but attend very irregularly, though there be no reason why they should not attend every week.

Yes, sad to say, there are always a number of truants in practically every sphere of Church-life.

Truancy is a sore evil!

First of all it is a great sin!

Sin because of the fact that, whenever anyone stays away from that particular place where his duty calls him, he refuses to go and to be where God calls him! It is, therefore, sin in itself, apart from the question where the truant spends his time while he is playing truant.

But sin, too, because of the places he evidently prefers to the things of the kingdom of God.

It is bad enough, a manifestation of carnal tendencies, when a young man prefers to walk in a cold drizzle, rather than attend the services of the people of God on Sunday morning.

But the truant does not always walk in the rain when he plays truant.

He prefers many things to the kingdom of God.

Now the ice is just beautiful and the weather favorable and he prefers to go skating; now it is too warm to sit in Church or to attend Catechism and he prefers to take a ride; again he knows of a good movie, of a nice program, of a splendid baseball or basketball game; or he reads an interesting novel; or he hangs over a lunch counter . . . .

A thousand and one excuses he can find why on a particular Sunday he should play the truant, or on a certain evening he should not attend Catechism or society.

And every one of these reasons is perfectly carnal. The truant lives from the principle of the lust of the flesh. He does not seek the kingdom of God and his righteousness. He will not be instructed in the truth of the Word of God. He sells his birthright for a mess of pottage. He is a fornicator. In as far as he is a traunt he is closely related to Esau!

But truancy is also an evil, a sore evil from the viewpoint of its effects.

Truancy bears fruit!

Evil fruit!

First of all for the truant.

For he learns little of the truth if anything. Occasionally, as was said, he will attend Catechism. But when he does attend, he does not know the lesson. His stale excuse is usually that he did not know what lesson he had to learn. Besides, he does not understand what the instruction is all about, for he lost the connection or rather he never had it. Catechetical instruction is systematic instruction. One lesson is based on another. One cannot fruitfully attend Catechism once in a while. And the truant blames it to the instruction. It is too deep for him! At the same time he found one more reason why he should play the truant, this time a reason that apparently justifies him to an extent, justifies him, alas! also in the eyes of some parents!

But there is more.

In a sound Reformed Church the preaching really presupposes sound Catechetical instruction. It is expositional and doctrinal preaching, as it should be.

And the truant, in the same way and for the same

reason that he loses hold of instruction in Catechism, loses all contact with the preaching of the Word of God.

And again, he does not blame himself. He blames the preaching. It is too deep for him. And he puts the blame on the preacher. Why cannot he tell some stories, as other preachers? If only he would be more interesting, he, the truant would also reveal more interest in the things of the kingdom of God!

His truancy bears evil fruit for himself.

But also for the body to which he belongs, for the Church, for the Catechism-class, for the society.

Many a program of a society the truant spoils, unscrupulously! He is a member. His name appears on the program. He must deliver an essay. He is absent. The society has nothing else on its program for that evening. It depended entirely on the unfaithful truant. The evening is spoiled.

In Catechism the instruction must needs more or less adapt itself to the needs of the truant, when he does attend.

The Church will lower its standard of preaching if too many of these truant complain that they cannot understand it!

The truant is the dead fly in the ointment!

Truancy is a great evil, indeed!

What to do about it?

Usually very little is effective against the truant.

The Church has no truant-officers, and it cannot put the truant in confinement.

But the Consistories must watch, warn, admonish, labor patiently with these truants, for their own sake, for the sake of the rest, for the Church's sake.

And parents must not defend their truant children, protect them and try to justify them in their truancy. Rather they must try to be sure, much more sure than they actually are, that their children are where they are expected to be.

And the Church must not be tempted to cater too much to her truant children.

For their sake the Church may not be allowed to go to ruin!

H. H.

Discouraged in the work of life,
Disheartened by its load,
Shamed by its failures or its fears,
I sink beside the road; —
But let me only think of Thee,
And then new heart springs up in me.

Our Church Order

The Office of Minister of the Gospel

The last article that appeared under the caption "Our Church Order" was devoted to the "Office of Ministers of the Gospel." That writing of mine turned upon the following three propositions:

(1) The special office (the office of ministers of the gospel) a divine institution that cannot be ignored with impunity;

(2) The preaching of the gospel affixed to this office exclusively;

(3) By this office the Word is administered to the church.

These propositions have been proven. The proposition under 2 afforded me opportunity for raising the following questions: (1) Wherein, rightly considered, does the preaching of the gospel, that is, the Ministry of the Word consist? In other words, what is true preaching of the gospel? (2) What is the difference between the Ministry of the Word by the special office and such engagements of the common believers as consist in their instructing the youth from the Word of God, in their comforting, admonishing and edifying one another.

The first of these questions has been answered. Ministry of the Word was found to be an engagement that consists in the pastor and teacher directing Christ's Word to His church.

The pastor and teacher. According to Scripture, I wrote, the gospel may be preached only by the ordained minister of the gospel. So Christ wills. The conclusive proof of this is that He gave not *all* but *some* pastors and teachers; for the perfecting of the saints, for the work of the ministry, for the edifying of the body of Christ. I continued: "The question may still be asked: why did He so will? The answer is simple enough: if all were pastors, where would be the flock, the church? In this case there would be no church."

To the church. The word, the gospel, the promise, may be preached, administered, directed, given, to the (true) church only. Upon the church only may the blessing be laid. The reason is that the church only has the promise, the blessing, has Christ. Being His bride, which He purchased by His own precious blood, it is the only assembly He can and will bless and save.

Finally, the question was raised: "To which organization, institution or corporate body of men on earth can we point and say: Behold the church, the true manifestation of the body of Christ? The answer given: "That institution, organization, of which some are pastors and teachers (and deacons) through which Christ as through His organs rules and declares the word of promise in it. It is seen, comes to the fore, as the manifestation of the church in heaven, only as often as its members assemble with their office-bearers

for public worship, for the praise of God's name. In this assembly and in none other on the face of the earth may the pastor and teacher engage in the ministry of the Word.

I closed with the question: "What now is to our appraisal the engagement of the common believer?" The question was left unanswered. It is therefore the matter to which I now direct attention.

The question is whether, with the aggregate of duties and privileges belonging to the office of all believers before our eye, we may say that only he vested with the office of Minister of the gospel may and actually does engage in the ministry of the Word. The answer that was given is: we can and must say this, for so it is. This was shown, so that we are now ready to consider the question, What is the difference between the ministry of the Word by the special office and such engagements of the common believers as consist in their instructing the youth from the Word of God (the parent, the Sunday School teacher, the teacher of the Christian day school), in their comforting, admonishing and edifying one another? The answer may be briefly put, thus: The minister of the gospel is the ambassador of Christ and as such the accredited agent through which He directs His Word to His church. The common believer is not this. His engagements as prophet and priest are as compared with those of the minister of the gospel are common.

This answer, without some explanation added to it, will not satisfy, I realize. I have done little more than repeat myself. The matter can be made very clear and the point driven home most effectively by means of a simple illustration. Let us set before our eye any region as ruled over by a king or sovereign. The king by himself has made a certain decision that he passes into a law by writing it among the laws of his realm. His next act is to call a number of persons messengers unto the subjects of his realm. Unto these he declares his decree and bids them publish it into every province and to all the people. This is done. The subjects receive the decree in writing. Notice their reactions. Being well disposed toward the king, they make it a point to thoroughly acquaint themselves with the mind and will of the king as expressed in the writing delivered them by the messengers or ambassadors of the king. They study the writing with great caution, and thus fill themselves with the word of their monarch by the written decree. So insistent are they that the words of the king be honored and obeyed also by the rising generation, that they teach them diligently unto their children. Of these words they talk when sitting in their houses, when walking by the way, when lying down and when arising. If they see any man obeying not the decree, they warn that man and have no company with him; and they also admonish one another.

Now anybody surely can see the difference between the status and action of the persons sent by the king to publish his decree to all the people and the status and action of the recipients of the publication — the people. The status of the former is that of messenger, ambassador; the status of the latter is that of common subject. The action of the former consist in publishing the decree; that of the latter in receiving and observing the decree. Now it follows from the nature of matters that these subjects, being filled with regard for the king, say to one another, 'know the king and his decree,' rebuke the obstinate who will not hear and teach their children the word of the king. This is the duty and privilege of these common citizens. But this action does not raise them to the position of official messengers of the king and thus pass into official publishing of the mind and will of their sovereign.

So, then, the two words that betoken the difference between the status of the king's messengers and the status of the common citizens are the very words *official messenger or ambassador* and *common citizen;* and the two words that bring into relief the difference between the engagements of these messengers and the engagements of the common citizens are the words *official publishing* and *unofficial instructing.*

This illustration is in the need of little application. This king is the Lord God. Eternally He possessed a decree, a word, by which He resolved to reveal Himself, and which He published by the prophets and the apostles, who spake as they were moved by the Holy Ghost. He also commanded them to commit His word into writing. The recipients of this word, writing, publication, is the church of God. But only the spiritual seed in the church have ears to hear unto eternal life. To the others the saying applies: "By hearing ye shall hear, and shall not understand; and seeing ye shall see, and shall not perceive . . . . " The true subjects of the king are the believers, they to whom the word is a savor of life unto life. Being well disposed to their King, they take a profound and abiding interest in His word by which He reveals Himself, His glories, His mind and will, His eternal counsels, to His subjects. To this word therefore they feel themselves attracted. It is their food and drink, a lamp for their feet and a light upon their pathway, their compass, their guide through life, their rock upon which they pray to be set. By the word of promise — the promise of redemption — these subjects live and the precepts of the King are written in the tables of their heart. This word they confess and for it they witness. It means that they confess the name of their King; and in this word, as in a glass, they behold with open face the glory of their Lord, and are changed into the same image from glory to glory even as by the Spirit of the Lord. It is to be expected that they say to one another, "Know the Lord," that they teach this word diligently unto their children, that of this word they talk when sitting in their houses, when walking by the way, when lying down and when rising. If they see any man obeying not the word, they warn that man and have no company with him. So they do, as a

people moved by love for their Lord. But it must be evident to all that this complex of engagements (and there are, of course, more than those I here enumerate) belonging to the office of all believers does not elevate to the position of official messenger (ambassador) of the Lord and can never pass into official publishing of the word.

The terms that betoken the difference between the status of the apostles and that of the believers to whom the gospel is directed are the terms *official messenger* and common *believer;* and the terms that betoken the difference between the *engagements* of the apostles and those of the *common believers* are the terms *official infallible publishing* and *unofficial fallible instructing, admonishing*, etc.

Nobody, I feel certain, will have fault to find with the distinctions I here draw. Anabaptists and Quakers alike are perhaps as set as any of us in the conviction that the apostles are to be set off from the class *common believer* as being ambassadors of Christ through whom He published His word unto the church. But what these people deny is that in addition to the office of apostles, Christ set still another office in the organism of His church — the office of pastor and teacher, of Minister of the gospel — to which He affixed the preaching of the Word; that those vested with this office are, as well as were the apostles, sent ones (gezondenen), ambassadors of Christ, whose task is to publish and explain the word, direct and apply it to the flock as existing needs require and to place the flock under the Word's yoke. According to Quakerism and kindred isms, the only special and official pastors and teachers, publishers and preachers of the Word, ambassadors of Christ, the church has, are the prophets and the apostles. By the word (our Scriptures) that God spake through them, they continued, after their decease, to shepherd the Christian churches of every age and clime.

Let us place alongside of this reasoning the truth. I set out with affirming with the greatest possible emphasis that the prophets and the apostles in distinction from all other men were Christ's agents, prepared by Him, and through which He delivered and committed to writing His revealed Word, now contained in two books, namely, the Old and New Testament, which are canonical and holy for the foundation, regulation and confirmation of faith; that these books fully contain the will of God; that whatsoever man ought to believe unto salvation is sufficiently taught in them; that in them the whole manner of worship is written; that therefore it is unlawful for any one, though an apostle, to teach otherwise; and that thus the doctrine of these books is most perfect and complete. This is the same as saying that the doctrine of the prophets and apostles constitute the foundation upon which the church universal is built: that in their capacity of foundation layers and of sole channels of revealed truth, they sustain to the whole church the unique relation of infallible teachers so that, though dead, they still speak to us by their word. But it is equally true that in a narrow and restricted, or, better said, special sense they functioned only in respect to those groups of believers of their day to which they directly addressed themselves; that only to these brotherhoods they in a particular, special sense belonged. Let me show this by concentrating on the epistles of Paul. Let us attend first of all to the first epistle to the Corinthians. In this writing the apostle speaks directly and in a particular special sense not to Christian churches of the nineteenth century located, let us say, in the city of Grand Rapids, Mich., but to a Christian brotherhood found *at Corinth.* This appears from the introductory section that reads: "Paul, called to be an apostle of Jesus Christ through the will of God . . . unto the church of God which is *at Corinth.*" Had this letter in a special sense been written for, let us say, the Protestant Reformed church at Byron Center, Mich., its introductory section would have been made to read: "Paul an apostle . . . unto the church of God which is at Byron Center."

That the epistle under consideration was written in a specific sense only for the Corinthians is further evident from its entire content. Chapter 5:1-5 reads: "It is reported commonly that there is fornication among you, and such fornication as is not so much as named among the gentiles, that one should have his father's wife. And are ye puffed up, and have not rather mourned, that he that hath done this deed might be taken away from among you. For I verily, as absent in the body, but present in spirit, have judged already, as though I were present, concerning him that hath done this deed, in the name of our Lord Jesus Christ, when ye are gathered together, and my spirit, with the power of our Lord Jesus Christ, to deliver such a one unto Satan for the destruction of the flesh, that the spirit may be saved in the day of the Lord Jesus Christ." Consider that the apostle, were he with us today, would not write in this vein to, let us say, the Protestant Reformed church at Byron Center for the reason that the sin — the sin of moral uncleanness — as to the peculiar form in which it is seen in the excerpt, quoted above, is not found, as far as is known, in this church.

The same must be said of the apostle's condemnation of the factions in the church at Corinth (1:1-4:21); of the emphasis placed on the necessity of church discipline (5:1-6:20); of the answer to inquiries sent from the church (7:1-14:39): of the apostle's discussion of the resurrection (15:1-58); in short, of the entire content of the epistle. Attend to chapters 7:1-14:39. "Here we find a discussion of the lawfulness of marriage and its duties; directions about mixed marriages and an apostolic advice to the unmarried. Then follows a discussion of Christian liberty in the participation of food offered to the idols, in which love must rule, and one must beware of any participation in idol-

atrous practices. Next the place of the woman in the assemblies of the church, and the proper observance of the Lord's Supper is considered. And finally the spiritual gifts manifest in the congregation come in for consideration. Their source and diversity, their functions, the superiority of love over the extraordinary gifts and of prophesy over the speaking of tongues, and the right service of God — all receive due treatment."

In chapter 11 the church is addressed as follows: "When ye come together therefore into one place, this is not to eat the Lord's Supper. For in eating every one taketh before other his own supper: and one is hungry, and another is drunken. What? have ye no houses to eat and drink in? or despise ye the church of God, and shame them that have not? What shall I say to you? shall I praise you in this? I praise you not."

This rebuke is found in Scripture for the sole reason that it forms a part of a writing directed to a church deserving it. The rebuke was called forth by and thus corresponds to a definite sin — the sin of desecrating the Lord's Supper — of which the Corinthians had made themselves guilty. The entire content of the epistle in fact was occasioned by a state of affairs, by doubts and misgivings, peculiar to this brotherhood. There were divisions in this church. A common report had it that fornication and even incest was permitted in the congregation. Moreover the church sent a letter asking the apostle's opinion in several matters, as marriage, the eating of meat offered to the idols, etc.

In agreement with this occasion the purpose of the epistle is especially two-fold: In the first place the apostle desires to quench the party spirit that was rife among the Corinthians that he might lead them all to the unity of the faith that is in Jesus Christ; and to correct the other evils that were found in the church. And in the second place it was his aim to give the young church, struggling with temptations and baffled by many difficult questions, further instruction along the lines indicated by them in their letter. In the light of all this it cannot possibly be maintained that in this epistle the apostolic office narrows itself down to the office of special teacher and pastor of all the churches of every age and land. The truth is that in this letter as in every letter he wrote (the exceptions here are the pastoral epistles addressed not to churches but to persons) the apostle also rises before our eye as the special pastor and teacher only of that particular church whose name appears in his writing. The same must be said of all the prophets and apostles of Scripture, of all they spoke and wrote. The entire content of Scripture comes to us in a dress whose manner was occasioned by the particular condition, circumstance, need, danger, trial, joy or grief, etc. However, in shepherding the specific community of believers, they, the prophets and the apostles produced in their capacity of infallible spokesmen of God, a doctrine, teaching, word of universal and eternal significance and value, — a word holy for the foundation, regulation and confirmation of faith of all believers, a word therefore fully expressive of the mind and will of God and thus setting forth whatever man ought to believe unto salvation. But this word, the universal truth, comes to us as applied to and connected, interwoven, with the specific need and state of affairs of the community of believers directly shepherded. And once more, it is in a dress whose manner was occasioned by what was peculiar to the specific brotherhood addressed, that the universal truth was given us. This also accounts for it that the universal promise of redemption as proclaimed by the prophets comes to us as shrouded in the dress of a complex of figures suggested by the typical-symbolical apparatus of the Old Testament dispensation. On the other hand, very often the truth is presented in the framework of a language in which nothing of the local need or circumstance is reflected. This is true for example of much of the content of the epistle to the Romans and of the didactic books of the Old Testament scriptures. But the fact remains that all revealed truth reaches us as most intimately connected with the life of the communities to which it was first given. We find in Scripture no treatices on doctrine wholly divorced from life. The command of God was: Comfort ye, comfort ye my people. Speak ye comfortably to Jerusalem . . . . This command was observed. It is to be considered in this connection that the Lord revealed himself by the wonders He wrought (the redemption of Israel) by the types He constructed and by the spoken word. The three comprise a unity in which as in a glass the church beholds the glory of the Lord. The above remarks have a bearing on the works of the Lord and upon the types as well as upon His spoken word; for the discourses of the prophets and the apostles turned upon God's mighty works of redemption and the New Testament is at once a commentary on the Old Testament types. But the point that I am making is that the prophets and the apostles performed a two-fold task, a particular and a universal. (1) In their capacity of infallible teachers and pastors they shepherded the particular communities of believers to which they were directly sent, that is, proclaimed to these brotherhoods the Word of God, the universal gospel and the law, in a manner agreeable to particular needs and conditions. Otherwise said, they proclaimed, administered to, the churches to which they were directly sent, the truth that is universal, and brought it in closest connection with the life and experience of these churches. (2) In their capacity of infallible foundation layers, they gave to the church universal the Word of God.

These two tasks can be distinguished between but not separated. In performing the one, they performed the other. The word they delivered to the church universal, is the very word they administered to their

respective flocks. We find in Scripture the gospel and the law upon which the whole of the content of Scripture turns. Both are universal. But the universal must be proclaimed and applied as the individual needs of the flock require. This is the work of the shepherd. And the apostles were first of all shepherds of distinct churches for which reason the Word of God that came to the church universal turns out to be, when examined, a word comprised of instructions, admonitions, warnings, exhortations, blessings and prayers of the shepherd.

The question may now be asked whether the prophets and the apostles sustained in the narrow and particular sense the relation of pastor to all the Christian churches of every age and land. The question must be answered in the negative. In the narrow special sense, they were the pastors only of those Christian communities or brotherhoods to which they in their discourses and writings directly addressed themselves. How could they after their decease function in the special, narrow, sense as pastors of churches? But in the universal sense, in the capacity of foundation layers, they belong to and are the teachers of, the church universal.

So then, as appears from their writings, the apostles were first of all pastors. The churches they shepherded are known as apostolic. The apostles, however, were men whose days were numbered. Being men, they were confined to a certain place and could shepherd by their actual presence but one flock at a time. Whereas there were soon more churches than apostles and whereas the church after their decease would continue to need pastors, the Lord soon set in the organism of His church the special office of teacher and pastor, an office already included in that of apostles. Only as born by the apostles did this office function infallibly and in behalf of the whole church. It means that the ordinary pastors may not be classified with the apostles and be defined as their successors.

We are now prepared to more definitely state what the common pastor and teacher, the minister of the gospel is, and to define and circumscribe his task. His task is to proclaim and administer the word to his flock. The prophets and apostle of Scripture cannot certainly do this for him for the simple reason that they are no longer on earth. As they directed the word to the communities of believers to which they in the narrow sense sustained the relation of pastors, so the ordinary shepherd must admonish this same word to the flock over which he is set.

Let us enlarge on this. The expression *word of God* I use as the signification of the entire content of all the scriptures. In these scriptures is contained the promise and the law. Scripture is also the glass in which may be seen the content of the promise: the Lord of glory, the fulness that dwelleth in Him bodily, the church of God as redeemed and glorified, the heavenly, all things, the things in heaven and the things on earth as gathered together in Christ. But we also behold in this glass the promise in process of being fulfilled. In the scripture, therefore, the suffering servant of Jehovah also rises before our eye as bearing the burden of divine wrath against sin that His people might have life, as leading this people through suffering and death to glory and thus as causing all things — creation, fall, death, hell, Satan, the wicked, principalities, powers, things present, things to come (all are His servants) — to work together for good, to this people, to Zion. And the promise is that these sons will be like Him; for they shall see Him as He is; that thus the Lord will not hold His peace and will not rest until Zion's righteousness goeth forth as brightness and the salvation thereof as a lamp that burneth; that thus He will redeem Zion with judgment and her converts with righteousness, destroy the transgressors and the sinners together and consume them that forsake the Lord.

We even see in Scripture, as in a glass, the heavenly (the redeemed and glorified earthy) in all its pure glory: "And I saw," says John, "a new heaven and a new earth; for the first heaven and the first earth were passed away; and there was no more sea. And I, John, saw the holy city, the new Jerusalem, coming down from God out of heaven, prepared as a bride, adorned for her husband . . . having the glory of God; and her light was a stone most precious." Finally, in the word, the Scripture, is also contained the law.

What now is the task of the minister of the gospel? (1) As the official messenger, ambassador of Christ, he proclaims, directs, to his flock, to the children of God in the church over which he is set as pastor and teacher, the promise of redemption. (2) By the word he preaches — the word of the prophets and apostles, of Christ — he closes the kingdom to the carnal seed in the church. (3) He explains the promise, the gospel, the word, that is, directs the mind of his flock to its content, that it, too, may behold as in a glass the glory of the Lord in all that He hath wrought, see the heavenly, see it as the grand consummation of all the history that God makes and rejoice. (4) He brings this gospel in closest contact with the life, experience and history of his flock. Thus does he comfort God's people. Failing in this, he fails to administer the word, though his sermon be ever so sound and learned. How well the prophets and apostles understood this. As was said, we find in their writing no formal argumentative discourses divorced from life. Never did they remain in midair with the truth they proclaimed but interwove it, so to say, with the very tecture of the life of their flock. How could they do otherwise, if God's salvation spells the redemption of His people, and if the gospel is His glad tidings unto these redeemed ones. Thus their writings glow with the warmth of a great love for God and His people; and throb now with the holy indignation of men who could say, "Do I not hate them

that hate thee," then with the joy of hearts that tasted that the Lord is good, of hearts that believed and hoped and reckoned that the sufferings of this present time are not worthy to be compared with the glory which shall be revealed. And they were convinced and rightly so that the experience of every believer endorses every one of their statements. In a word, revealed truth, as proclaimed by them, connected with the particular flock they shepherded. Addressing himself to the strangers scattered throughout Pontus, etc., Peter wrote not, "The God and Father of the Lord Jesus Christ, hath according to His abundant mercy begotten again a people unto a lively hope by the resurrection of Jesus from the dead, to an incorruptible inheritance," but, "Blessed be the God and Father of *our* Lord Jesus Christ, which according to His abundant mercy hath begotten *us* again unto a lively hope by the resurrection of Jesus Christ from the dead, to an inheritance incorruptible . . . . reserved in heaven for *you* who are kept by the power of God through faith unto salvation . . . wherein *ye* greatly rejoice, though now for a season, if need be *ye* are in heaviness through manifold temptations that the trial of *your* faith," etc.

Notice that this excerpt abounds with the pronouns *we, ye, us, our, you.* What are these words but so many chords by which they tied their doctrine to their flock. Notice, too, that he speaks of the *trial of their faith* and concentrates his message on this experience of theirs. Here, then, we have an example of true ministry of the word.

(5) The minister of the gospel as the official messenger of Christ proclaims and administers to his flock the law as the instrument by which the knowledge of sin is and as a rule of life. The law when cast into the framework of a universal phraseology reads: "Love the Lord. Trust in Him. Be thou holy, for the Lord thy God is holy." Now the law spreads itself over the whole of man's existence, touches the whole of life as to all its departments, lays hold on the whole man, his body and soul, mind, will, heart, affections, conscious and subconscious desires, the deepest quiverings of his being. It connects with the individual nature of every individual man. We find in the law, therefore, a rebuke for every sin, for the sin peculiar to the individual and to every particular community of believers on earth. The pastor declares and explains the law. In addition he discovers in the law the word that exposes and rebukes the sins peculiar to his flock. Doing this, he rebukes, warns, admonished, exhorts, encourages and comforts as the peculiar needs of His flock require.

Such then, in brief, are the tasks that enter into the makeup of that engagement known as the *ministry of the word.* Let me add to this a remark or two. The duty of the pastor is, as was said, to explain the word. Mark you, he adds nothing to or substracts nothing from the word. Doing so, he makes himself guilty of a great sin. I think now of John's warning: "And if any man shall take away from the words of the book of this prophesy, God shall take away his part out of the book of life, and out of the holy city, and from the things that are written in this book." The pastor explains the word. He delivers it as a word that dwells richly in *him,* has taken root in his own heart, as a word that he has received into his own consciousness and masticated. Thus his preaching is and must be a confessing. So then, the pastor does not merely read the word, repeat literally what the prophets and the apostles have written — should he do no more than this, he would not be preaching the word, feeding his flock — but he lays hold on the universal truth, explains it and concentrates it upon the experiences and individual needs of his flock. However, these needs and experiences are again common to the whole church of God. It is for this reason that the Bible is a book for all times.

Here then, let me repeat it, we have to do with an action that the apostles cannot possibly engage in for the simple reason that they are not on earth.

The pastor is an agent of Christ; yet the office as he bears it does not function infallibly (Rome). Pastors are not successors of the apostles (Rome) but as compared with these, common shepherds. The pastor is no foundation layer, no channel of truth that has not been revealed, but the expositor of a word that has been delivered to the church of all ages through the prophets and the apostles.

But nevertheless, his task is one of great magnitude. Will he perform it, he must know the word, know the flock, know the times. It is a task that for reasons I do not now mention requires great courage, constancy, zeal, love, patience and self-denial. But the pastor can do all things through Christ which strengthens him.

In a following article I will continue this discussion. There are still various matters that have either not been touched upon or are in need of more explanation.

G. M. O.

EL SHADDAI

Gen. 17:1; Rev. 1:8

Deep down into the depths of this Thy name,
My God I sink, and dwell in calm delight:
Thou art enough, however long the day;
Thou art my God — the All-Sufficient One,
Thou canst create for me whate'er I lack;
Having Thyself, I have a sure reply.
Thy mighty hand has strewn the backward track
With miracles of love and tender care
For me, thy trusting one. My God I dare
Once more to fling myself upon Thy breast,
And then adore Thy ways in faith's deep quiet rest.

De Sluier Opgelicht

Daar is een sluier van het tegenwoordige, die het eeuwigheidslicht voor ons oog bedekt.

Het zijn slechts zwakke glinsteringen die we opvingen, aangaande de eeuwige dingen. Eenige gedempte geluiden, zwakke, schemerige lichtstralen uit de zalen des hemels; ook een weinig rooks, een bang geween in de verte en uit de diepte: een bloedig rood, een droevige weerschijn van vlammen die oplaaien in 't verschiet.

Daar komt nog bij, dat we het hoorden uit anderer mond: Jesaja, Jezus, Stefanus, Paulus, Johannes. Zelf zagen of hoorden we 't nimmer.

En al zouden we 't hooren of zien, zoo zoude het ons hier in 't aardsche geen nuttigheid geven. Het is alles zoo onuitsprekelijk. 't Zijn alle zaken, gedachten, tafereelen en klanken uit de eeuwigheid. En stamelt Paulus dan ook van *onuitsprekelijke dingen die hij hoorde en zag.*

Neen, geen oog heeft gezien, geen oor gehoord, 't is in geen menschenhart opgeklommen hetgeen God bereidde voor hen, die Hem minnen. We kunnen 't niet op. 't Is te groot, te overweldigend.

En dan die bange nacht der verschrikkingen! Zou ons bloed niet verstollen bij 't zien der afgrijzing, bij 't hooren van de brulling van hen, die tegen Hem overtraden?

Achter den sluier, daar in de eeuwigheid bij God, worden woorden gesproken, onuitsprekelijke woorden, die het een mensch niet geoorloofd is te spreken. Wacht dan, ja wacht!

En toch, het weinige uit den mond der heiligen is zoo ongeëvenaard schoon! Hoe schoon moet dan de schoonheid zelve zijn!

Met popelend hart, reikhalzende oogen gaat het Koningskind naar boven, naar omhoog, naar den God der zaligheden heen. Als de sluier maar even opgelicht werd, dan hoort ge nu al de hallels der kinderen.

Maar ook het wee! wee! van Babylon doet sidderen, al is het ook een gerommel uit de wazige verten der tijden.

Iets van dit alles ziet elk Christen. 't Zijn voor hem werkelijkheden, eeuwige realiteiten. Daar leeft hij bij.

Als Abraham dan ook den dag van Jezus ziet, mitsgaders de stad met straten van goud, gelijk doorluchtig glas, de stad des grooten Konings, dan verheugt hij zich met een verheuging des verlangens en galmt elk kind, dat gretig met hem ziet: "Maar 't blij vooruitzicht dat mij streelt . . . . !" Alles wordt dan saamgetrokken in het hunkeren der ziele op de aanschouwing in gerechtigheid van den eeuwig Getrouwe. En dat zien van Hem is de volle zaligheid. Van aangezicht tot aangezicht.

Doch ook als de sluier van den eeuwigen nacht maar even wordt opgelicht, dan siddert het kind: "Ja zelfs is mij het haar te berg' gerezen, Als ik op Uw gerichten heb gestaard; Uw oordeel, Heer, kan niet dan vrees'lijk wezen!"

"En het geschiedde dat de bedelaar stierf, en van de Engelen gedragen werd in den schoot Abrahams."

"En de rijke stierf ook, en werd begraven. En als hij in de hel zijne oogen ophief, zijnde in de pijn, zag hij Abraham van verre, en Lazarus in zijnen schoot."

Hoe sober en toch, hoe onuitsprekelijk schoon en vreeselijk tezamen. Onuitsprekelijk, want het eeuwigheidslicht wordt geworpen over het sterven en het "daarna" van twee menschen.

Lazarus, de bedelaar, had geen dienstknechten, die op zijn wenken hem bedienden. Hij was neergeworpen (zoo luidt het oorspronkelijke) voor de poort des rijken. Niemand was er die zich veel gelegen liet liggen aan den ellendige, want hij moest nog hunkeren naar de kruimkens die van de tafel des rijken vielen. Geen mensch was er, die hem verzorgde in zijn lijden, want de honden lekten zijn zweren. Zij waren niet uitgeknepen, niet met olie verzacht, niet met schoon linnen verbonden. Niemand kleedde hem, hij lag daar met eenige lompen bedekt; de honden hadden geen moeite om de zweren te lekken. Neen, in zijn leven had hij geen dienstknechten. Doch nauw slaakt hij den laatsten zucht uit zijn geprangd gemoed, nog een laatste stuiptrekking en . . . . daar hoort ge het ruischen van de Engelen. Zij dragen hem al hooger, al hooger, totdat ze aanlanden in het Paradijs. Eerst aan de poort des rijken, buiten, in allerlei weer en wind, en nu in den schoot Abrahams. Eerst in lompen gehuld en nu met de kleederen des heils omhuld. Eerst veracht, genegeerd door allen en nu in het middenpunt van den hemel, vlak bij den troon van God, waar Abraham thuis hoort. Eerst zuchten en weenen en gepijnigd, doch nu doorstraalt hem het zalige van nabij God te wezen en hoort ge zijn stem in het koor der Engelen en volmaakt rechtvaardigen. Op aarde gaan ze wellicht ruw met zijn lichaam om; men schijnt hem niet eens een graf waardig gekeurd te hebben. Met opzet laat Jezus dit weg. Hij is niet begraven. Men groef misschien een gat en wierp hem er ijlings in. Dat vreeselijke lijk met etterende zweren moet spoedig uit den weg. Doch hier in den hemel heeft hij een eeuwige plaats der eere. Men haalde hem in en luisterde eerbiedig naar den welkomstgroet van den grooten God: Welaan dan, gij goede en getrouwe dienstknecht. Zeer zeker zijt ge getrouw geweest over het weinige; doch over veel zal ik u zetten. Gaat in in de vreugde uws Heeren! En Lazarus begon te zingen.

Doch wat klinkt daar een angstige stem uit de diepte der hel?

Vader Abraham, ontferm U mijner!

Nog meer eeuwigheidslicht! Doch nu over den eeuwigen dood!

Ja, de rijke is ook gestorven. Hij had vele dienstknechten in zijn leven: hij woonde in een paleis. En zijn dienstvolk was vele. Zij wenkten en fluisterden hem zachtkens toe. Als hij op hen glimlachte zoo ge-

loofden ze het niet. Ze vreesden en beefden in zijn aanzijn. Des morgens wekte hem een lief gefluister en riep hem tot een nieuwen dag van vroolijkheid en pracht en praal. Zijn lichaam liet hij wasschen en daarna zalven met reukolie, want het beste was niet te goed voor den rijke. Op zijn wenken werd hij bediend den ganschen lieven dag. En als zijne dienstboden de uitnoodigingen rondbrachten, dan faalden de gasten niet om te komen, want niemand was er, die zoo gezellig en vroolijk alles aanrichtte tot streeling der zinnen.

Doch hij stierf ook. En zelfs tot in den dood wilde men hem nog bedienen, want *hij* werd begraven. Kunt ge het U niet voorstellen, lezer? Zie toch die pracht van bloemen en groen. Merk op de pracht en praal in wade en graf. Leg uw oor te luisteren naar het geklaag en geween der gehuurden. Overal merkt ge nog het dienen des rijken.

Maar geheel alleen gaat zijn ziel naar God toe. En waar de Engelen Lazarus droegen, moet hij daar allicht der duivelen gegrijns doorstaan? Zooveel is zeker, hij heeft geen schare van dienstknechten om zich heen, die hem het gaan ook maar even mochten vergemakkelijken. Alleen naar God heen.

Zijn plaats is in de hel, zijnde in de pijn.

Och, vraag mij toch niet hoe we ons dit moeten voorstellen. Ik weet het niet. De sluier wordt maar even opgelicht. Het goede hoe weten we er niet van. Alleen dit, dat het vreeselijk is om daar te zijn. Het is de tegenstelling van den gelukstaat der gezaligden. Dezen hebben eeuwige vreugde en genen kennen niet dan smart. En de klok tikt daar en wijst maar steeds naar het eeuwig, eeuwig, eeuwig. Onder onbeschrijflijke smarten.

Hij deed zijn oogen open in de hel, zijnde in de pijn. Dus is hij daar bewust.

En o wee! hij ziet ook Lazarus, in den schoot van Abraham.

Hij herkent hem, dus hij heeft het geweten, dat die ellendige bedelaar aan zijn voorpoort lag. Hij herkent hem en ziet, dat Lazarus nu blinkt van niet in te houden vreugde. Op aarde moest Lazarus luisteren naar de toonen der feestmuziek uit het paleis des rijken en luisterde hij, terwijl zijn zweeren hem deden zuchten en weenen. Doch nu, juist omgekeerd, luistert de rijke man naar het gerei en de muziek van den hemel, terwijl hij brult in de angsten die hij lijdt, des ful geslagen.

En uit de diepte klinkt zijn schelle stem: Vader Abraham, ontferm U mijner!

'k Zie Lazarus, die vroeger bij mijn paleis lag vol zweren, in Uw schoot. O, zendt hem toch ter mijner hulpe. Laat hem slechts het uiterste zijns vingers in water steken en komen en reiken naar mijne tong, mijn tong, die smacht van dorst. Want ik lijd zoo'n smart in deze vlam!

Wat schrille tegenstelling! Herinnert ge het u nog wel, dat Lazarus begeerde eenige kruimkens en nu begeert deze rijke man eenige druppels water.

Maar 't kan niet. De onkreukbare gerechtigheid Gods gedoogt het niet. Wat de mensch zaait, dat zal hij ook maaien. En ook is er een groote klove, die van beide zijden het overkomen onmogelijk maakt. Waar de boom valt, daar zal hij zijn. Hetzij in het zoele Zuiden, hetzij in het barre Noorden.

Het eeuwigheidslicht, dat Jezus over dit sterven van beiden werpt, is ons opgeteekend ter leering.

"Maakt uzelven vrienden uit den onrechtvaardigen Mammon, opdat wanneer u ontbreken zal, zij u mogen ontvangen in de eeuwige tabernakelen."

Dat had de rijke man juist net niet gedaan. Hij had den onrechtvaardigen Mammon. Want hij was rijk. Hij had een paleis. Hij kon vroolijk en prachtig leven. En zijn kleeding doet zien, dat het hem niet aan geld ontbrak. Purper was ontzettend duur in dien tijd.

Doch hij gebruikte dien Mammon alleen voor zichzelf. Hij rekende alleen met dezen tijd. Hij was niet voorzichtig. Hij was verregaand goddeloos, want hij kon zelf zwelgen en zuipen den ganschen lieven dag, terwijl er een kind van God aan zijn poort lag vol zweeren. Hij heeft de uitgesproken begeerte van Lazarus gehoord en zijn plicht was geweest om hem niet alleen kruimkens te geven, doch ook sneden broods en hartigen drank. Hij had olie moeten druipen in de wonden van dit kind des Koninkrijks en hem liefelijk vertroosten over al het kwaad, dat de Heere hem toezond, hem ten goede. Hij had zijn gefolterd lichaam moeten wikkelen in zacht lijnwaad, inplaats van zelf daar zoo in te pronken.

En hij kon het weten, want hij was naar het vleesch een kind van Abraham. En dat blijft zijn naam tot in de hel toe. Hij had de Wet en de profeten. En hij had kunnen weten, dat wie onvoorzichtig wandelt naar de hel gaat. En hij heeft het geweten ook. Doch hij heeft zich hardelijk daartegen verzet, zijn geweten toegeschroeid met een brandijzer en schatten des toorns opgestapeld, daarboven bij God. Daarom kan dan ook Lazarus zelfs geen druppel water bij hem brengen. Hij heeft zijn goed ontvangen in zijn leven. Het was zaaigraan. En hij zaaide het in zijn buik, hetzelve opzwelgende in groote gierigheid.

Het kan best zijn, dat ge een dom mensch zijt met veel geld. Dat ge maar weinig talenten hebt, doch veel van den onrechtvaardigen Mammon. Dan zou ik U willen smeeken om voorzichtig te zijn. Dat bedoelt Jezus. Geef dan veel geld weg aan Gods volk. Dat geeft misschien geen interest hier op aarde, doch ik verzeker U dat het eeuwige interest geeft daarboven bij God. Zelfs een dronk waters heeft een eeuwig loon in de boekhouderij van God.

En als het U dan ontbreken zou vanwege Uwe weinige talenten, dan zullen alle die vrienden die ge gemaakt hebt met Uw onrechtvaardigen Mamman (daar bedoelt Jezus de geldmacht mede) U ontvangen in de eeuwige tabernakelen. Want Jezus woonde in Lazarus en Jezus heeft gezucht in dien armen Lazarus. En als

gij nu met Uw geld en goed die Lazarussen opzoekt, dan zal Jezus het U tot in der eeuwigheid vergelden.

En zeg nu niet, dat wij hier mede zouden leeren, dat ge den hemel kunt verdienen met goede werken, want daar gruw ik van. Neen, maar dit, dat ge met Uwe goede werken, die den Geest van Christus U leert te doen en doet doen, een genadeloon verdient.

Ligt er een Lazarus aan Uw poort of aan mijn poort? Om Gods wil, laat ons toch goed kijken en nog eens kijken. Want ik verzeker U dat ze er zijn. Komaan dan met ons brood en drank en balsem en zeer fijn lijnwaad. En geld op eeuwig interest.

G. V.

Ingezonden

Waarde Redacteur:—

Daar het om de broederband gaat ook in ons midden, zoowel als in het algemeen, wilde ik u wel om eenige toelichting vragen.

Als er een broeder of iemand uit het Gereformeerd kerkverband tot ons wil overkomen, en hij behoort tot de Union, dan heeft men allerlei op- of aanmerkingen. Ten eerste, om met de Union te breken of, om kort te gaan, zegt men: dan maar zonder werk.

Nu tegenwoordig alle man bijna aan het werk wordt gezet door de beweging van de *Relief*, of van gouvernementswege, viel mij dit onder anderen in het oog. Dat er broeders zijn ook uit ons en uit het voornoemd kerkverband, die, toen ze uit Relief van het noodige werden voorzien, niet voor een daggeld van $1.00 of $1.50 zich zouden aanmelden bij iemand om werk.

Maar nu, nu er van de zijde van het Gouvernement een daggeld van $3.00 en daarboven wordt betaald voor zes uur werk of voor, zooals ik het noem, nutteloos werk, of voor zoo goed als niets doen, nu zijn ze allen gereed om die $3.00 en daarboven zich maar toe te eigenen.

Waarvoor een medebroeder, die als de zon op zijn felst is, zich maar moet afsloven om de onkosten hieraan verbonden bijeen te krijgen, staat een ander nu gereed om dat voor nutteloozen arbeid zich toe te eigenen..

Nu zou ik vragen: schuilt daar geen kwaad in, en verschilt men dan nog van de Union? Als men zegt van de Union: dan maar geen werk, moet men nu zeggen: pak maar wat ge krijgen kunt. Het Gouvernement betaalt er voor. Wie is dan het Gouvernement anders dan wij allen met elkaar?

Hopende dat u dit wil opnemen in de Standard Bearer,

J. Lenting

Highland, Ind.

Het Calvinisme en de Reformatie der Wijsbegeerte

V

Naast de positieve lijn van Gods genade loopt de lijn van Gods verbolgenheid en toorn, en dat wel naar denzelfden raad van het welbehagen Gods van voor de grondlegging der wereld. De positieve lijn loopt in de historie van het Paradijs, door den val en de diepte des doods en van den vloek, over Christus, de vleeschwording des Woords, het kruis en de opstanding en verheerlijking, naar de voleinding aller dingen, de eeuwige en hemelsche realiseering van Gods Verbond. Wel schiep God in de eerste dingen een beeld van de dingen, die komen zouden. Het aardsche Paradijs is beeld van het hemelsche; de boom des levens is beeld van den boom, die in het midden van het Paradijs Gods is; en ook is Adam een voorbeeld Desgenen, die komen zou. Doch die eerste dingen vormden naar den raad des willens Gods niet de eeuwige werkelijkheid. God had wat beters over ons voorzien, een hoogere verwerkelijking van Zijn verbond der vriendschap, waarin wij, op veel inniger en heerlijker wijze dan voor den eersten Adam ooit mogelijk zou geweest zijn, zeg hij ware staande gebleven, de goddelijke genade zouden smaken, zouden kennen, dat de Heere goed is, en daarvan eeuwiglijk zouden zingen. Op die voleinding is alles aangelegd in den raad des willens. Ook de zonde is niet iets, dat den Heere overkomt, — het ware immers godslasterlijk het ook maar een oogenblik te denken, — doch zij komt er zeer beslist naar dien raad des willens. Vandaar, dat die zonde wel een breuke slaat, doch niet in zulk een zin, dat ze wezenlijk verwarring brengt in den raad des Heeren, alsof Hij om en door de zonde nu van taktiek zou moeten veranderen, een anderen weg zou moeten inslaan met Zijne schepping, dan dien Hij Zich in Zijn eeuwigen raad had voorgesteld. Ook is er van Gods zijde geen worsteling met Satan in dualistischen zin. Zonde en Satan dienen God ook al staan ze in geestelijk-ethischen zin tegenover God. Want het moet juist door den weg van zonde en genade naar de eeuwige bestemming aller dingen, wanneer alle dingen, die in den hemel en die op de aarde zijn, vereenigd zullen zijn onder Christus als hun hoofd, en God alles zal zijn en in allen. Daarom loopt de positieve lijn over Christus aan op die voleinding naar den raad des willens Gods.

Doch, zooals we zeiden, naast deze positieve lijn loopt de negatieve lijn van Gods toorn. Dit is wel duidelijk uit de geschiedenis, zoowel als uit het licht, dat door de Heilige Schrift op de geschiedenis wordt geworpen. Niet alle menschen zijn of worden voorwerpen van Gods genade, hoe ge dit feit overigens ook moogt verklaren. Alle menschen sterven wel in Adam en in hem gaat ons geslacht wel onder in zonde en dood; maar zooals ze allen in Adam sterven, worden ze niet allen zalig. Er komt een breuke in ons ge-

slacht. De eerste breuke komt door de zonde. Wel komt er door de zonde geen *wezenlijke* verandering in het natuurlijke bestand aller dingen en ook na den zondeval gaat Gods alomtegenwoordige, onderhoudende en regeerende kracht uit naar het geheel van den kosmos en naar ieder schepsel op zijne eigene plaats in het geheel en regent Hij immers over boozen en goeden; en rechtvaardigen en onrechtvaardigen worden door dezelfde zon gekoesterd of ook geplaagd en gedood. En gemeene gratie zit hier zeker niet in, evenmin als gemeene vloek. Maar, ofschoon er door de zonde geen wezenlijke verandering komt in het bestand der dingen, in geestelijk-zedelijken zin is de verandering geweldig. Immers de mensch sloeg uit dit oogpunt juist in zijn tegendeel om. Het gaat eigenlijk niet aan om deze geestelijk-zedelijke verandering aan te duiden door de gewone wijze, waarop ze onder ons wordt beschreven, door te zeggen namelijk, dat de mensch het beeld Gods slechts *verloor*. Immers ware dit het geval zonder meer, dan ware het resultaat juist nul geweest. Wie verliest, wat hij heeft, houdt niets over. Zoo echter is het met den mensch, die van den levenden God afvalt, juist niet. Hij verliest niet slechts Gods beeld, maar keert wel zeer wezenlijk om in een beeld van Satan. Hij verliest niet slechts zijn licht, maar al zijn licht wordt duisternis; hij verliest niet slechts zijne kennis, maar al zijne kennis wordt leugen en bedrog; hij verliest niet slechts zijne gerechtigheid, maar hij wordt een onrechtvaardige en goddelooze, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houdt en zijne heiligheid gaat niet slechts te loor, maar wordt een macht van verdorvenheid en onreinheid, onder welke hij de ongerechtigheid liefheeft. In één woord, hij wordt door den val een vijand Gods. Het bedenken des vleesches is vijandschap tegen God, want het onderwerpt zich der wet Gods niet, want het kan ook niet. Wezenlijk werd de mensch, in verband met het gansche bestaan der dingen in den kosmos niet veranderd. Maar geestelijk-ethisch sloeg hij in zijn tegendeel om. En die mensch maakt dan ook in verband met den kosmos de mate der ongerechtigheid vol en voldraagt de vrucht des doods.

Doch de breuke, waarop we doelden, komt eerst als God nu nogmaals verandering aanbrengt, doordat Hij vijandschap zet tusschen het zaad der vrouw en het zaad der slang. Als Hij Zijne genade openbaart en doet werken, en het leven der vriendschap van Zijn verbond weer doet triumfeeren in het hart des menschen door Christus Jezus, dan raakt deze genade niet alle menschen. Het werk der genade wordt gewrocht in de harten van sommigen, niet van anderen. Daardoor nu komt de antithese in de wereld. Ook door de genade wordt geen *wezenlijke* verandering aangebracht, noch in den mensch, noch ook in den organischen samenhang aller dingen in den kosmos. Integendeel, de organische eenheid aller dingen blijft juist dezelfde door alles heen. Het is wezenlijk nog altijd dezelfde kosmos, en in dien kosmos nog hetzelfde verband van alle dingen tot elkander, gedragen door Gods almachtige voorzienigheid; en het is nog altijd waar, dat uit eenen bloede het gansche menschelijke geslacht is gemaakt. Weliswaar, dat ook de aarde en de aardsche schepselen om des menschen wil vervloekt zijn en onderworpen aan de ijdelheid en het lijden dezes tegenwoordigen tijds; ook heeft de mensch veel van zijne macht en natuurlijke gaven verloren en is hij onderworpen aan den tijdelijken dood. Maar overigens is er nog altijd hetzelfde bestand der dingen. Maar door de genade zoowel als door de zonde, komt er verandering, ommekeer in geestelijk-ethischen zin des woords, de eene keer van God af in vijandschap, de andere maal naar God toe in Christus in eeuwige vriendschap. En waar nu die tweede verandering niet allen raakt, die door de eerste van God zich hadden afgekeerd, daar ontstaat de geestelijk-zedelijke antithese van licht en duisternis, van gerechtigheid en ongerechtigheid, van toorn en vloek tegenover genade en zegen. Straks rijpt de vrucht en vinden de dingen hunne voleinding in de eeuwige tegenstelling van hemel en hel.

Zoo is de werkelijkheid, hoe ge die werkelijkheid ook wilt verklaren. De Schrift echter laat het niet bij de beschrijving dier werkelijkheid, maar verklaart haar uit den raad des willens Gods. Zooals de lijnen in de geschiedenis loopen, zoo zijn ze door den eeuwigen raad des Heeren getrokken van voor de grondlegging der wereld. De ontwikkeling der dingen en de geschiedenis van ons geslacht, zoowel als de eindelijke vrucht alle dingen, zijn niet anders dan de openbaring en realiseering van dien raad. En dat wel in alle bijzonderheden. Hierop legt Gods Woord nadruk. God heeft alle dingen gemaakt om Zijns Zelfs wil, ook den goddelooze tot den dag des kwaads. Er is geen kwaad in de stad, dat de Heere niet doet. Hij formeert het licht en schept de duisternis, Hij doet het goede en schept het kwaad. Hij ontfermt zich dien Hij wil en Hij verhardt dien Hij wil. Hij formeert de vaten des toorns tot het bederf toebereid, zoowel als de vaten der eere tot de heerlijkheid. Daarom zijn des Heeren werken dan ook zeer groot en zingt Gods volk er van op den sabbathdag. De onvernuftige man weet er niet van en de dwaas verstaat het niet, dat de goddeloozen groeien als het kruid en alle werkers der ongerechtigheid bloeien, opdat ze tot in der eeuwigheid verdelgd worden. En Hij is het, die hen, met al hun voorspoed, al puilen hun oogen ook uit van vet, op gladde plaatsen zet, zoodat ze in een oogenblik tot verwoesting worden. En ook verzoent Hij alle dingen met Zichzelven in Christus Jezus, en voert Hij Zijn raad der verlossing uit tot in de eeuwige heerlijkheid, waarin alle dingen onder Christus als het Hoofd vereenigd, God zullen dienen en eeuwiglijk het zullen uitjubelen, dat de Heere goed is! Zoo liggen de dingen in den raad Gods volgens de Heilige Schrift. Uit dien raad moet de antithese worden verklaard, en die raad moet verklaard uit den levenden God Zelf. Daarom hebben Gereformeerden dan ook niet slechts gesproken van

eene verkiezing, maar ook van de verwerping. En daarom kunnen we de dingen in den kosmos alleen verklaren, als we verstaan en willen handhaven, dat die ééne antithetische raad des willens Gods zich richt op het geheel der geschapene dingen, in genade, maar ook in verbolgenheid, in liefde maar ook in haat, reddend maar ook verdoemend, het graan doende rijpen, maar ook het kaf om het af te scheiden en te verbranden. En straks zal het juist blijken, dat de raad des Heeren bestaat in eeuwigheid.

Het is gemakkelijk te verstaan, dat wie deze lijn der Schrift wil handhaven, zich moet voorbereiden op strijd in de wereld, op den strijd om Gods verbond. Want door genade wordt Gods volk van Zijn partij in het midden der wereld, die leeft en streeft en zich ontwikkelt uit het antithetisch beginsel der zonde. Een strijd, die daarom zoo bang is, omdat ze in de ééne wereld, op het terrein van heel het organisch bestand der dingen, overal en met alle middelen gestreden wordt; die daarom zoo vreeselijk is voor het vleesch, omdat ze zelfs de innigste banden van ons natuurlijk saamhooren niet ontziet. Lagen de dingen door de scheiding van zonde en genade wezenlijk uiteen geslagen; kon Gods volk uit de wereld gaan; kon het daarin zijn roeping vervullen, dat het zich in een eigen wereld op anabaptistische wijze afscheidde, de strijd ware niet zoo bang. Of ook, indien de zaak zoo stond, dat er naast en onder of boven deze tegenstelling van Gods verbond der vriendschap en de afvallige wereld, van zonde en genade, nog een andere lijn liep, nog een ander verbond bestond, waarin God zich zou hebben verbonden met den zondigen mensch als zoodanig tegenover Satan en dat wel ter handhaving van een zekere oorspronkelijke scheppingsgedachte, de strijd zou zich eigenlijk moeten beperken tot het terrein der kerk in den engeren zin des woords. Op het breede terrein van het wereldleven werken dan toch goddeloozen en rechtvaardigen samen, door den invloed en onder de macht der gemeene gratie, om Gods oorspronkelijke scheppingsgedachte uit te werken. Doch thans is het anders. Het gaat altijd en overal om Gods verbond. Overal leven naar hunne roeping de door God geroepenen uit het beginsel der genade; overal leven de door God getrokkenen in de duisternis en uit het beginsel der vijandschap tegen God. En beide doen dat in verband met heel de tegenwoordige kosmos en met alle middelen op elk terrein van het leven. En de strijd is een geestelijke. Hij kan door zwaard en vuur niet worden beslecht. Wij hebben den strijd niet tegen vleesch en bloed. Maar wel gaat deze strijd dwars door alle vleesch en bloed heen. Hij ontziet geen aardsche banden en wereldsche vriendschap of betrekkingen. Daarom geldt het hier dan ook, dat wie niet haten kan zijn vader en moeder, broeder en zuster, geen discipel des Heilands kan zijn. Ook zal hij teleurgesteld uitkomen, die bedacht is op succes in den uitwendigen en wereldschen zin van dat woord. En wie zijn leven zal willen behouden in de wereld, die zal het zeker verliezen. Alleen wie het zal willen verliezen om den naam van Christus, die zal het kunnen behouden. Daarom geeft God ons dan ook genade in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te gelooven, maar ook met Hem te lijden.

Welnu, deze antithetische werkelijkheid aanvaardt Kuyper niet, loochent hij door zijne uiteenzetting der gemeene gratieleer.

En in zooverre nu loopt de lijn, waaraan we moeten voortspinnen om te komen tot de ontwikkeling eene Schriftuurlijke wijsbegeerte, juist niet over Kuyper. Wij moeten ook Kuyper niet kritiekloos overnemen. Hoe moeilijk het ook moge zijn, om het Nederlandsche Gereformeerden te doen verstaan, toch zullen we het blijven zeggen, niet dat wij Kuyper moeten verwerpen, maar dat we in den grond moeten breken met zijne gemeene gratie beschouwing. Hier is dat een hopelooze zaak, niet omdat men hier zoo sterk aan Kuyper hecht (het is immers een merkwaardig feit, dat juist zij, die overigens van Kuyper niets moeten hebben, zijne gemeene gratie-leer zoo vol geestdrift omhelsden), maar omdat men tot op den huidigen dag niet begrijpt, waarom het eigenlijk gaat. Dat wist men ook niet op de Synode der Christelijke Gereformeerde Kerken in 1924. Men bestrijdt hier eigenlijk de leer der verkiezing en verwerping en de totale verdorvenheid des natuurlijken menschen. Men acht het hier de moeite eigenlijk niet waard, om deze dingen grondig te onderzoeken. Daarom kon men dan ook in 1924 (en dat wel door een overigens geleerde commissie) uit Kuyper's Gemeene Gratie (uit een aanhaling van ons) aanhalen, en meenende, dat de aanhaling van ons was, haar inhoud veroordeelen! Daarom kwam men op die Synode dan ook feitelijk bij Arminius en Pelagius uit. En daarom ging men na hopelooze verwarring op de Synode, dan ook tamelijk welvoldaan naar huis, nadat men de "Drie Punten" had aanvaard. Men praat hier wel over Kuyper, maar verstaat hem niet. En men verstaat ook ons niet. Maar ik meen, dat dit in Nederland anders is. Men ziet daar althans de problemen, die men hier niet ziet. Maar wat voor iemand, die uit Nederland in dit land kwam wonen en hier jaren heeft gewoond, niet moeilijk is, omdat hij eenigszins van de historisch-traditioneele band is los geworden, dat is in Nederland wel moeilijk; men geeft niet gemakkelijk toe, dat Kuyper het op dit stuk in den grond mis had.

En het gaat werkelijk niet over een woord.

Het gaat er ook niet over, of het misschien beter is, om "gratie" door "goedheid" te vervangen.

Het gaat over een gansche wereldbeschouwing.

Het schema: algemeene-particuliere genade is dualistisch; zoo goed als het schema natuur-genade.

Wat toch wil Kuyper?

Hij wil wel vasthouden aan de leer der predestinatie, met verkiezing en verwerping. Daarom is het eigenaardige van onze historie, dat het heel niet moeilijk is om Kuyper aan te halen tegenover de besluiten der Synode van de Christelijke Gereformeerde Kerken

alhier in 1924, ofschoon men toch meende Kuyper's gemeene gratie-leer te handhaven en te verdedigen. Ook mag wel worden toegestemd, dat wie eenmaal met de gemeene gratie naar Kuyper begint, eene gratie, die zich richt op dit tegenwoordige leven alleen, toch hierbij niet kan blijven staan, maar in den grond eigenlijk reeds de mogelijkheid heeft toegestemd, dat Arminius gelijk kan hebben. Doch Kuyper leerde de predestinatie. Ook zag hij wel in, dat onze vaderen de predestinatie wat al te individualistisch opvatten, en ontwikkelde hij de organische gedachte, dat in de lijn der verkiezing ons geslacht wordt behouden, terwijl de verworpenen juist de individuen zijn, die afvallen. Doch hij bracht deze organische idee niet in verband met het organisch bestand der dingen in den kosmos. Hij paste haar wel toe op het geslacht, maar niet op den kosmos, niet op den mensch in verband met de ontwikkeling van den kosmos. Daarom wist hij dan ook niet heel de geschiedenis en al de verschijnselen in den kosmos te verklaren uit den éénen antithetischen raad des willens Gods, maar had hij behoefte aan een nieuw element, het element der gemeene gratie. Kuyper heeft dan ook twee verbonden, en het is hem nog nimmer gelukt het onderling verband tusschen beide duidelijk te maken, noch ook om voor het verbond der gemeene gratie, een verbond der vriendschap Gods met alle menschen, een grondslag te vinden. En Kuyper heeft twee lijnen, de eene waarvan loopt over Christus naar de voleinding, terwijl de andere loopt van den zondeval tot aan het einde dezer bedeeling. En wel tracht hij ook die laatste lijn door te trekken en de Babylonische heerlijkheid straks te doen ingaan in het Nieuwe Jeruzalem, doch deze poging is ijdel, zooals wel vanzelf spreekt. En eigenlijk draagt Kuyper in den raad des willens een dualistische gedachte in. Want aan den eenen kant is er een "oorspronkelijke scheppingsgedachte", die Satan wil verijdelen en die ook werkelijk door de zonde verijdeld zou geworden zijn, indien God niet door gemeene gratie "tusschenbeide" ware getreden en met alle menschen een verbond der vriendschap had gesloten; aan den anderen kant echter is er het besluit der predestinatie, om het organisme van ons geslacht eerst in den weg van zonde en genade te verheerlijken in Christus. Dat God juist, wel in spijt van, maar toch ook door middel van Satan en zonde, Zijn éénen raad des willens uitvoert, zonder dat ooit iemand of iets verwarring aanbrengt in de uitvoering ervan, dat verstaat Kuyper niet; dat is ook nimmer te verstaan, zoolang we trachten om de theorie der gemeene gratie te handhaven.

We zullen hier thans niet in bijzonderheden op ingaan, om aan te toonen, dat Kuyper's beschouwing wel waarlijk zoo is, als wij die boven aanduidden. Vergun me slechts ééne aanhaling om er aan te herinneren, dat hij God wel waarlijk een verbond der vriendschap laat sluiten met de goddelooze wereld, met het zondig geslacht als zoodanig en dat tot redding van Gods werk en eer, en handhaving van die z.g.n. oorspronkelijke scheppingsgedachte: in *De Gemeene Gratie,* I, p. 287, 288 lezen we het volgende:

"Verbondsluiting is een daad van vriendschap. Stond nu ons menschelijk geslacht in zijn door de zonde verdorvene natuur, vijandig tegenover God, dan springt het in het oog, hoe de sluiting van het Verbond na den Zondvloed, een niet rekenen met die vijandschap is, een doen alsof de mensch vriend in plaats van vijand ware, een zich met den mensch verbinden tegen een derde, d. i., tegen den Booze en het verderf dat hij over ons geslacht en onze wereld had gebracht en nog steeds bezig is te brengen. Houd u toch aan de eenvoudige en oorspronkelijke beteekenis der woorden, en laat een term als die van Verbond toch niet, zoodra hij in de Heilige Schrift voorkomt, een klank zonder zin voor u worden. Als Duitschland met Oostenrijk en Italië een verbond sluit, dan verstaat een ieder wat dit beteekent, en begrijpt men dat zulk een verbond ten doel heeft, om het gevaar dat van den kant van Frankrijk of Rusland dreigen mocht af te wenden. Dit nu is altoos de zin en beteekenis van een verbond. Men verbindt zich saam, om gevaren, die dreigen, af te wenden, teneinde een derde onheilspellende macht te weerstaan, en treedt om dit doel te bereiken in nauwe betrekking. Zien we dus na den Zondvloed God den Heere met den mensch in verbond treden, dan moet dit denkbeeld van verbond ook hier in gelijken zin worden opgevat, en wordt ons te verstaan gegeven, dat de mensch in gevaar verkeerde, dat dit gevaar dreigde van een kant, die ook aan God vijandig is, en dat God nu met den mensch een verbond aangaat tegen de booze macht van Satan en dood, van wie dat gevaar dreigt te komen. Zelfs moet ge niet den misslag begaan, om u dit verbond voor te stellen als doelende alleen op onze redding. Door Satan werd volstrekt niet alleen ons heil, maar evenzoo de eere Gods bedreigd. Door ons menschelijk geslacht naar Zijn beeld te scheppen, had God nu eenmaal de eere zijns naams aan de gaafheid van ons geslacht verbonden. Ons geslacht kon niet ondergaan in zonde en dood, zonder dat Gods eere hierbij leed. Als we ons een oogenblik op menschelijke wijze mogen uitdrukken, zouden we daarom wel willen zeggen, dat niet alleen de mensch, maar ook God belang had bij het niet afsnijden van de toekomstige ontwikkeling van ons geslacht. Dat belang van Gods eere kon niet tegenover Satan verdedigd worden dan door den mensch. En zoo strekt het Verbond dat God met den mensch sluit, metterdaad om het tweeledig belang, eenerzijds van de eere Gods en anderzijds van de redding van ons geslacht, tegenover Satan veilig te stellen. God verbindt zich daartoe aan ons geslacht, en Hij verbindt daartoe ons geslacht aan Zich. Niet natuurlijk alsof de mensch zijnerzijds ook maar iets Gode kon toebrengen, maar juist opdat hij voor de eere Gods van beteekenis zou zijn, verwekte de Heere hem door zijne genade schonk hem door genade de wapenen, om voor zijne eere te strijden. Fei-

telijk is de eere van Gods naam dan ook door de wolke van getuigen tegenover Satan gehandhaafd en verdedigd, ook al spreekt het vanzelf dat God hiertoe zijn getuigen bekwamen moest."

Hier heft Kuyper eigenlijk alle antithese op en laat hij God een verbond sluiten met den Hem vijandigen mensch, waardoor deze, buiten de genade der wedergeboorte om, toch tijdelijk en met betrekking tot de dingen dezer tegenwoordige wereld vriend Gods wordt en aan Gods zijde werkt en strijdt tot Godes eere!

Het baart dan ook geen verwondering, dat dit dualistisch schema zich overal wreekt en dat het bij Kuyper nimmer tot eenheid van gedachte en beschouwing komt, waar ge ook *De Gemeene Gratie* opslaat. Aan den eenen kant heeft hij een totaal verdorven mensch, die ganschelijk onbekwaam is tot eenig goed; aan den anderen kant is die totaal verdorven mensch Gods bondgenoot, wordt hij tot in verstand en wil verbeterd en zoekt hij krachtens het verbond der gemeene gratie Gods eer. Aan den eenen kant wordt volgens Kuyper de zonde gestuit, zoodat het proces niet doorgaat en zelfs zou het ten slotte "zoo er geen zondvloed, en na dien Zondvloed geen nieuwe, krachtige uitstraling der gemeene gratie gekomen ware, kortweg een hel op aarde zijn geworden, één groot krankzinnigenhuis, een algemeene verstomping en verdierlijking, één lichamelijk en geestelijk verwilderen in de afzichtelijkste krankheden en de onmenschelijkste wreedheden, één onderlinge algemeene zelfvernieling der menschheid"; maar aan den anderen kant is deze stuiting der zonde een groote mislukking en neemt juist door de gemeene gratie de zonde hand over hand toe; "vandaar dat de uitkomst zoo tegensloeg, en dat wel de Christenen op hun terrein het profijt er van wegdroegen, maar dat in de schuilhoeken der misdaad, in de kringen der brooddronkenheid en op de markt der oneerlijkheden, die hooge ontwikkeling in kennis en kunstvaardigheid tot niets anders geleid heeft noch leiden kon, dan tot verfijnden gruwel, vaardiger bedrog, giftiger voorstelling en geslepener zonde. Reeds begint de justitie haar toenemende machteloosheid tegenover dit vaardiger, beter gewapend, gewiksters aangelegd kwaad in te zien. Tegen ruw geweld kan overwicht geplaatst worden, maar wat te stellen tegenover een vindingrijkheid en geslepenheid, tegenover een vaardigheid en sluwheid, die de onnoozelheid der justitie eenvoudig belacht. De naar de laatste mode gekleede jonker, die onlangs met glacé handschoenen aan, midden op klaarlichten dag, in een fijn beschaafde stad als Parijs, in een druk bezochte buurt, bij een rijke weduwe aanschelde, bij haar binnentrad, haar met een flacon bedwelmde, toen worgde, haar geld en goed meenam, en daarna stil verdween, was een moordenaarstype, zooals het zonder de hooge ontwikkeling der gemeene gratie volstrekt ondenkbaar ware. Eerst moet, dank zij de gemeene gratie, de ontwikkeling en beschaving zeer hoog geklommen zijn, om zulk een type mogelijk te maken." En zoo zouden we kunnen voortgaan. *De Gemeene Gratie,* I, 441, 444.

Doch genoeg. Het zal wel duidelijk zijn, dat ook Kuyper werkt met een dualistisch schema: algemeene en particuliere genade. En inplaats daarvan moeten we met de Schrift in de hand (want zij spreekt letterlijk nergens van algemeene genade) vasthouden, dat Gods genade niet gemeen is; dat Gods wil zich antithetisch, in genade en toorn, in zegen en vloek, in redding en verdoemenis, richt op den mensch in verband met het organisch geheel van den kosmos; dat alle dingen ook thans nog *wezenlijk* zoo zijn als God de Heere hen schiep; dat ze den mensch dienen en dat ook thans nog met de roeping, dat die mensch met alle dingen zijn God diene; maar dat de gestelijk-ethische antithese van zonde en genade een breuke heeft geslagen en strijd doet ontstaan tot het einde toe, zoo echter dat door dit alles God Zijn raad uitvoert en Zijn eeuwig Verbond der vriendschap realiseert.

En daarom zij het nog eens met nadruk gezegd, dat, willen we streven naar een Schriftuurlijke wijsbegeerte, we ook Kuyper niet kritiekloos kunnen en mogen overnemen. De lijn loopt niet over Augustinus-Calvijn-Kuyper, zoodra we letten op des laatsten ontwikkeling der gemeene gratie.

Mocht Dr. Van Vollenhoven nu of in de toekomst op deze dingen willen ingaan, dan houd ik mij gaarne aanbevolen om van hem te ontvangen, wat hij zou mogen leveren.

H. H.

DESIGN OF DISCIPLINE

The path of sorrow, and that path alone,
Leads to the land where sorrow is unknown
No traveler e'er reached that blest abode,
Who found not thorns and briers in his road.
Worldlings may dance along the flowery plain,
Cheer'd, as they go, by many a springhtly strain;
Where nature has her mossy velvet spread,
With unshod feet, they yet securely tread;
Admonished, scorn the caution and the friend,
Bent on all pleasure, heedless of its end.
But He, who knew what human hearts would prove,
How slow to learn the dictates of His love,
That, hard by nature, and of stubborn will,
A life of ease would make them harder still,
In pity to the soul His grace designed
To rescue from the ruins of mankind,
Called for a cloud to darken all their years,
And said, "Go spend them in the vale of tears."

Weer Vergaderd

De lezer zal zich herinneren, dat in de Standard Bearer van 15 Nov. 1933, bldz. 91, een artikel verscheen van de hand van Ds. J. Vander Breggen, onder het opschrift "Rapporteeren." In genoemd artikel gaf de broeder een rapport van de vergadering der Protestantsche Geref. Mannenvereenigingen Bond, die gehouden werd op den 12den October in een der lokalen van het Fuller Ave. kerkgebouw. De broeder schreef o. a., binnenkort zal er wederom een vergadering van den Bond plaats hebben. Die vergadering van den Bond heeft nu plaats gehad. Daar de president der vergadering mij opdroeg een kort rapport van de gehouden vergadering in ons blad te schrijven, heb ik met bovengenoemd voor oogen, het opschrift gekozen, dat boven dit artikel staat.

Ditmaal waren we vergaderd op den 14den December in het kerkgebouw van de Hudsonville Protestantsche Geref. kerk. Groot in getal was de vergadering niet. Dit meenen we, is eensdeels te verklaren uit het ongunstige van het weer van dien avond; andersdeels uit het feit, dat velen dien avond gingen luisteren naar de uitvoering van Handel's "Messiah", in de Civic Auditorium te Grand Rapids, Mich., en eindelijk uit liefdeloosheid tot het vereenigingsleven. Dat men de volgende maal kome!

Toch hebben we een goeden en zegenrijken avond met elkander mogen genieten. Voor een goed en wel afgerond programma was gezorgd. De voorzitter van het Centrale Bestuur, Mr. A. C. Boerkoel, opende de vergadering met gebed. Vooraf echter zongen we te zamen Psalter No. 87 en luisterden we naar het voorlezen van Titus 2. Verder was op den bewusten avond gezorgd voor twee sprekers. Ds. De Jong sprak in de Nederlandsche taal, en Ds. Ophoff sprak in het Amerikaansch. Ook was gezorgd voor muziek en gezang door enkele welwillende jongelui van de gemeente te Hudsonville.

Ds. De Jong had tot onderwerp gekozen: "De Methode van Schriftonderzoek op onze Mannenvereenigingen." Ik zal trachten om kortelijks en zoo getrouw mogelijk de hoofdlijnen van het gesprokene, weer te geven. Spreker vestigde allereerst onze aandacht bij het voorwerp van onderzoek, namelijk, de Heilige Schrift, en legde er nadruk op, dat dit voorwerp *Gods* Woord is. Voorts toonde hij aan, dat dit Woord geen verzameling is van afzonderlijke geschriften, die los en zonder eenig verband naast elkander staan, maar dat alle deelen der Heilige Schrift te zamen, één organisch geheel vormen. De Schrift is de volle, rijke Godsopenbaring in het aangezicht van Jezus Christus. Hieruit vloeide uit den aard voort, op welke wijze alle Schriftonderzoek moet geschieden. Voorts werd betoogd, hoe deze algemeene regel van Schriftonderzoek het best en nuttigst in praktijk kan worden gebracht op onze Mannenvereenigingen. Volgens spreker zijn er vooral tweeërlei methoden mogelijk. De eerste is ongeveer als volgt: (1) De leden der vereeniging naar alphabetische volgorde, lezen op hun beurt een vers van het te bespreken Schriftgedeelte. (2) Hij zegge dan het zijne er van. (3) Daarna geve de voorzitter het in algemeene bespreking. Deze methode keurde spreker af. Gronden: (1) Zoo wordt niet genoeg gelet op het verband. (2) Werkt verbrokkeling in de hand. (3) Geeft aanleiding tot het niet-bereid komen ter vergadering, daar we in den regel nogal lui zijn. In de tweede plaats is er de volgende methode: (1) Dat een afgerond geheel door den voorzitter wordt aangewezen. (2) Dat volgens alphabetische orde de leden elk op hun beurt zoo'n gedeelte bestudeeren en er schriftelijk een inleiding over leveren. (3) Dat deze inleiding dan diene als leidraad in de algemeene bespreking. Aan deze methode gaf spreker de voorkeur. Gronden: (1) Krijgen meer eenheid in werk. (2) Vordert voor-studie. (3) Is er altijd een, die zich vooral verantwoordelijk gevoelt voor het te behandelen Schriftgedeelte. In verband met deze laatste methode legde spreker vooral nadruk op de noodzakelijkheid van *voor-studie.*

Nadat we als vergadering gezongen hadden Ps. 119:49, 53 trad de tweede spreker van den avond, Ds. Ophoff, voor ons op. Zijn onderwerp luidde als volgt: "Other Worldliness and Our Earthy Tasks, as Conceived of by Scripture." Deze rede werd gekenmerkt door Schriftuurlijkheid, zooals het lezen van het onderwerp deed vermoeden. We geven ook hier kortelijks de hoofdlijnen weer. Spreker maakte in de eerste plaats duidelijk, wat de andere wereld (other worldliness) inhield. Het houdt in: God, Christus, gemeente, de nieuwe hemel en aarde, waarin gerechtigheid zal wonen. Het is de erfenis, die in de hemelen bereid ligt, om geopenbaard te worden in den laatsten tijd. Verder werd gewezen op het feit, dat God alleen vermaak schept in die wereld van Zijn gunstbewijzen. Het kan daarom dan ook niet anders, dat dan ook wij, die van Gods partij zijn, ook die wereld gaan zoeken. Dit zoeken van die wereld door Sions kinderen, veroordeelt het Anabaptisme (iets waarvan wij nogal eens beschuldigd worden) zoowel als de stand van de voorstanders der Gemeene Gratie. In ons dagelijksch werk hebben we dus een iegelijk op onze aangewezene plaats, te staan en als van Gods partij te zoeken de dingen, die boven zijn.

De vergadering werd gesloten met dank aan God door broeder Steigenga, nadat we vooraf gezongen hadden het heerlijk triumflied van Ps. 89:8: Gij toch, Gij zijt hun roem . . . . Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen!

G. C. Lubbers

Zooals de door God opgelegde last is, zoo is de kracht. Voegt ge uit eigen beweging nog eenige ponden toe aan den last, dien God u te dragen gaf, dan komt ge met de u gegeven krachten niet uit, en 't werk, u door den Heere toevertrouwd, wordt of niet of slecht gedaan.

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis

Artikel 28

"Dat een Iegelijk Schuldig Is Zich bij de Ware Kerk te Voegen"

Wij gelooven, aangezien deze heilige vergadering is eene verzameling dergenen die zalig worden, en dat buiten haar geene zaligheid is, dat niemand, van wat staat of qualiteit hij zij, zich behoort op zichzelven te houden, om op zijn eigen persoon te staan; maar dat zij allen schuldig zijn, zichzelven daar bij te voegen en daarmede te vereenigen; onderhoudende de eenigheid der kerk, zich onderwerpende aan hare onderwijzing en tucht, den hals buigende onder het juk van Jezus Christus, en dienende de opbouwing der broederen, naar de gaven die hun God verleent heeft, als onderlinge lidmaten eenszelfden lichaams. En opdat dit te beter kunne onderhouden worden, zoo is het ambt aller gelooVigen, volgens het woord Gods, zich af te scheiden van degenen die niet van de Kerk zijn, en zich te voegen tot deze vergadering, hetzij op wat plaats dat God ze gesteld heeft; ook ofschoon het ook zoo ware, dat de Magistraten en plakkaten der Prinsen daartegen waren, en dat de dood of eenige lichamelijke straf daaraan hing. Daarom, alle degenen die zich van haar afscheiden of niet daarbij voegen, die doen tegen de ordinantie Gods.

Dit artikel volgt logisch op Artikel 27, dat we een paar weken geleden hebben afgehandeld. Immers in dat vorige artikel werd de belijdenis uitgesproken van de kinderen Gods in een heilige, algemeene, christelijke Kerk; een Kerk die dan ook gewasschen is in het bloed van den Zone Gods, gereinigd en bewaard in het midden der wereld door de verzegeling van den Heiligen Geest. Zich aansluitende bij dat artikel, belijdt het kind Gods nu, dat die Kerk, zich openbarende in het midden der wereld, het voorwerp is van zijn zoeken en streven, en dat een iegelijk schuldig is aan te sluiten, en nooit te scheiden van die Kerk des Heeren. Deze zonde van te scheiden van de ware kerk des Heeren wordt tegenwoordig gedaan, misschien wel meer dan ooit te voren, daar we leven in een tijd van schifting en scheiding, zooals ook onze vaders in zulk een tijd leefden toen ze de geloofsbelijdenis opstelden. Ziende de strijd en verdeeldheid onder de kerken, gaat menig lid, en gaan soms ook geheele groepen en secten, zich afscheiden van de Kerk des Heeren om op zichzelf te staan. Wel wordt gewoonlijk door deze zondige menschen of groepen beweerd dat men zich niet afscheidt van de geestelijke Kerk, of liever het lichaam des Heëren, en dat men daarom nog ook niet wordt veroordeeld door dit artikel, maar een iegelijk voelt wel, dat zulk beweren eenvoudig niet waar is, daar dit artikel juist veroordeelt degenen die zich afscheiden, niet van het lichaam des Heeren, maar van de zichtbare kerk, d. i., de Kerk zooals die tot openbaring komt in het midden der wereld. De belijdenis gaat uit van de Schriftuurlijke gedachte dat niemand zich kan afscheiden van het lichaam des Heeren. Ook is het onmogelijk dat iemand zich aansluiten kan bij het lichaam des Heeren. Dat immers werd duidelijk uit Artikel 27. Want alleen de uitverkorenen, de gewasschenen in het bloed des Lams, de verzegelden des H. Geestes, zijn leden van het lichaam des Heeren. En geen uitverkorene *kan* zich een verworpene maken; ook kan geen gewasschene in het bloed van Christus verloren gaan, en ook is het onmogelijk om de verzegeling des Heiligen Geestes te ontzegelen.

Daarop moet alle nadruk vallen, inzonderheid weer in onze dagen. De Kerk is immers wezenlijk het lichaam des Heeren, met vele leden, maar allen toch één lichaam, waaraan niets is af te doen of toe te doen. Zie I Cor. 12:12-13. Van dat lichaam is Christus het Hoofd. Zie Ef. 1:22; 5:23. Daarom is dat lichaam ook genoemd een Heilig Volk, een verkregen volk, een volk dat geroepen is uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht. Niet alleen dat dit volk heilig moet trachten te leven alleen, maar *het is heilig*, omdat die Heilige, Algemeene Kerk het lichaam des Heeren is. Zie I Petr. 2:9. In dat lichaam des Heeren nu werd de H. Geest uitgestort op den Pinksterdag, om aan de leden toe te passen het heil en de zaligheid in Christus Jezus. Immers werd die Geest niet slechts gegeven aan zekere los naast elkander staande uitverkorenen, maar die Geest werd geheel en uitsluitend gegeven aan het lichaam. Daarom, zegt ook dit artikel, is er geen zaligheid buiten haar, want Christus is het zaligmakend Hoofd van de leden van dat lichaam en niemand meer. Wel werkt die Geest buiten dat lichaam, in de kinderen der ongehoorzaamheid, en neigt Hij de harten der koningen als waterbeken, doch niet zaligend maar verhardend. Zooals Hij zaligt wie Hij wil, zoo verhardt Hij ook wie Hij wil. Maar vast staat dat van dat lichaam des Heeren mag, ja, moet worden gezegd, dat in haar alleen is de H. Geest uitgestort, in beide klein en groot, van de jongste tot de oudste, zoodat allen "te samen zijn gevoegd en vereenigd in hart en wil."

Op grond nu van die wezenlijke eenheid van de leden van het lichaam des Heeren, wordt in dit artikel beleden de roeping en plicht van ieder, ook die eenheid te openbaren, gelijk dat lichaam des Heeren tot openbaring komt in de wereld. De strekking dus van dit artikel is niet onduilelijk. Wie zich niet vereenigt, of wie zich afscheidt van de Kerk des Heeren in het midden der wereld, die toont geen eerbied te hebben voor de ordinantie Gods en wandelt op den weg der zonde, die eindigt in het verderf. Een onkerkelijke levenswandel is een ongereformeerde, zondige wandel. Daarom zal het kind Gods zich ook niet afscheiden van de heilige vergadering der kinderen Gods, maar zal aldoor trachten naar de zuivere eenheid en het zal die eenheid meer en meer trachten te realiseeren in het openbare leven. Wij moeten echter dan ook niet vergeten, dat die naar-eenheid-trachtende kinderen Gods alleen een openbare eenheid zullen liefhebben, die opkomt uit de innerlijke eenheid van de band des geloofs. Om bijeen te brengen en aan een te plakken, wat innerlijk gescheiden is, is geen ware eenheid, maar

is eene verwarring. Alleen de geestelijke levensgemeenschap van de leden des lichaams des Heeren, mag de grond zijn voor vereeniging ook op kerkelijk gebied. Alleen op grond hiervan mag men nooit verschillende kerken verbinden in een kerkverband, met een classis en synode. Ja, niet alleen mag zulks geschieden, maar zullen ook zulke kerken de band aanknoopen en vasthouden en zich niet laten scheiden, "van welke staat of qualiteit zij ook mogen zijn." Dit ziet men dan ook altijd verwezenlijkt ten tijde van kerkreformatie. Zoo was de zaak in de 16de eeuw; zoo alweer in 1834 en in 1886, en niet minder in 1924. Voor de scheiding kwam in de kerken werden alle pogingen in het werk gesteld om de eenheid te bewaren en wilden de reformatoren zichzelven niet afscheiden. Maar zoodra 't duidelijk werd dat de mannen van de reformatie van een andere geestesrichting waren, kon de vervalschte kerk ze niet meer verdragen, en werd het eerst een *afsnijding* voor het overging tot een *afscheiding*. De kenteekenen van de ware Kerk in onderscheiding van de valsche kerk zullen we laten rusten tot een volgend artikel, waarin die zaak wordt besproken. Alleen sta hier op den voorgrond dat wegens de wezenlijke eenheid der Kerk, als het lichaam des Heeren, een ieder verplicht is zich te vereenigen met de ware Kerk, ook ten koste van magistraten en plakkaten van overheden en vorsten, van eenige lichamelijke straf of zelfs den dood, zooals dit artikel beweert.

En dit houdt in, dat alle leden zich zullen onderwerpen aan de onderwijzing en tucht der kerk, en den hals buigen onder het juk van Christus, zoodat we elkander mogen dienen met de gaven en talenten die de Heere geeft. Gelijk het oor van een mensch de hand dient, en het oog dient den mond, alzoo zullen de leden van het lichaam des Heeren elkander dienen tot onderlinge stichting en opbouwing, en dat wel uit kracht van het ambt der geloovigen. Niet dus alleen de ouderlingen of de diakenen of de dienaren des Woords, maar elkeen ziet niet op hetgeen zijn eigen is, maar ziet ook op hetgeen eens anderen is. En in die eenheid toont de Kerk des Heeren ook, overeenkomstig dit artikel, dat zij zich afscheid van degenen die niet van deze kerk zijn, om alleen te wonen als een bijzonder volk in den Heere, en om dan straks met de overwinnende Kerk triumfantelijk de eerekroon te dragen.

L. Vermeer

"Ik leef, doch niet meer ik maar Christus leeft in mij."

Weinig hebben wij ervaren, ieder onzer, welke hulpbronnen verborgen liggen in die machtige inwoning, weinig hebben we geleerd wat 't is, al de vezelen onzer ziel doordrongen te hebben van de kracht daarvan. Moge God ons leiden, hoeveel het dan ook kosten moge, tot alles wat daarvan gekend kan worden hier op aarde!

Contribution

Dear Editor:—

Is there a little room for these few lines in our Standard Bearer?

There was joy in our hearts when we read the essay of Wilfred G. Rottschafer which was published in the Standard Bearer at the request of the Young Men's Society of the Fuller Avenue Protestant Reformed Church.

Throughout the essay we could hear that same melody again of twenty or more years ago, when almost at every meeting of the societies, or of their League gatherings, that wonderful Psalm for young men was sung:

"Waarmede zal de jongeling zijn pad
Door ijdelheen omsingeld rein bewaren?
Gewis als hij dat houdt naar 't heilig blad;
U zoekt mijn hart, mijn oog blijft op u staren."

In the last few years we rarely hear this sung. Instead, they are singing songs like, "What can I do for Jesus?" The topics they choose for debates in their societies are like: "May a young man smoke?" One young man at the Illinois League meeting said: "The issue of our young men of today is, 'How can we get the country on its feet again'."

How does God take care of His church? There was a separation, many of God's people had to leave the Christian Reformed church, and that Word is preached pure again. Our people, and the young folks as well, are beginning to see the beauty of the Word again, and as a result we once more hear them echoing the songs of old:

"Waarmede zal de jongeling zijn pad."

Our young people are seeing that the one great issue is the same as it always was: "Is God's covenant being realized?"

Blossom and grow, young people, you are the flower of the church. How beautiful when young people in their own sphere and all in their own way proclaim the glory of the Lord, and that, too, in those years when life is at its springtime.

All our young folks should belong to the young men's and young women's societies. If some of our young people do not belong to one, it is, of course, the duty of the parents to see to it that they do join. Also, the society has the duty of working with these young folks to persuade them to join.

The writer of the essay says: "It was a common custom in the days of the past for a father to call his family about him at the close of the day for a period of Bible reading." We, as parents, must do that in these long winter evenings. We must talk with our children about that Word. It should not be that we speak a thousand words to them which do not amount to anything, to one word spoken about God. By our walk and by our talk we must teach them of God.

It can never be told what a blessing that is, when parents have the habit of spending the evening cozily together in the home, talking with the children, asking them questions and teaching them of the beauty of the Word.

D. Kort

Oak Lawn, Illinois

NOG EENMAAL: THE WORLD'S FAIR

Hooggeachte Redacteur:—

Zoo het moogelijk is, zou ik gaarne Mr. L. Kooistra's critiek beantwoorden.

Onlangs liet Mr. G. Boersma het publiek gevoelen dat de zaak, "een Christen naar *the World's Fair,*" bij hem twijfelachtig was.

De ondergeteekende antwoordde hem dat "the Fair" *Sodom* niet vertegenwoordigde, als dat aldaar intellect op den troon zat. Dat intellect, zoo schreven wij, was te aanschouwen in het schoone der natuur op het doek gebracht, *kunst.* Bij de groote gaven die God in den mensch gelegd had, en die uitkwamen in *nijverheid.* Zonder dat verstand zou de mensch het dier gelijk zijn, maar met dat verstand, door *Gods Geest* verlicht, zou hij de dingen aldaar tentoongesteld *Gode* meer kunnen verheerlijken dan zoo hij niets van die dingen te zien kreeg. Een Christen, zoo staande, deed geen zonde om *the Fair* te bezoeken. Zoo was onze redenatie. (Ect wat in het slachthuis verkocht wordt, Rom. 14:2).

Omdat wij de World's Fair beschreven als zijnde intellectueel en niet religieus, komt Kooistra zeggen: "Religie is ook intellectueel." Net of wij dat zouden willen weerspreken, zijnde tegenwoordig bij de inwijding van de Fair, waar een groote kerkman een gebed tot God uitsprak.

Wat meer een Christen de groote werken Gods onder de oogen krijgt, wat grooter God hij heeft, zoo schreven wij. En nu vraagt broeder K., *zijn dat Gods werken daar op the Fair?* Wij zullen zien. De natuur in volle bloei. Waterval en sneeuw bekroonde bergen, zedig trillende pijnboomen, wilde rumoerige zeeën, goudgeel graan, schitterende bloemvelden, alles keurig weergegeven op het doek door de hand van den kunstenaar. De rollende auto, de stoomende locomotief, de schommelende stoomboot, het majestieuze zeilschip. Van wien zijn zij? Van Satan? Gaf hij den mensch de kunst en de gaven om ze op te maken en daar te stellen? Ik hoop, Mr. K. weet wel beter.

Dan zegt de broeder, Mr. H. wil en adviseert dat men het kwaad maar zal voorbij loopen, en de oogen dicht doen. Hoe een man als br. K. mij zulke woorden in den mond durft leggen, is mij een raadsel, te meer daar ik zelf het *kwaad* aanwees, het *kwaad* in de *wereld,* zoo u wil, en het *kwaad* in de kerk, als waar wij op wezen, met de hand in *eigen boezem.*

Wat broeder K. nu verder schrijft is een *verwijt,* wat ik niet in het publiek wensch te beantwoorden, omreden dat ik bij ondervinding heb, dat ik noch bij mijn kerk, noch ook bij de kerk waar de broeder bij behoort, begrepen wordt.

Ik ken de broeder niet, en hij mij ook niet, naar ik mij verbeeld. En daarom zeg ik dat hij goede inlichtingen aangaande mijn persoon inwon. Toch bevalt mij de zinsnede niet, waarin hij zegt: "Door wat dichter bij een kerk te gaan wonen waar hij (Mr. H.) soms van voorgeeft zich *een* mee te gevoelen," enz.

Bij mijn weten heb ik nog nooit den schijn gegeven dat ik *schijnbaar eens* ben met die kerk, de P. C. R. C. bedoeld. Mijn mond en mijn pen hebben in overvloed in het publiek getuigenis gegeven dat ik persoonlijk het volkomen eens ben met de P. C. R. C., dat is, in haar bestrijden van de valsche leer der *Drie Punten* ingegeven door den geest der dwaling. Maar dat ik op dit oogenblik mij niet heb aangesloten bij de P. C. R. C. zit vast aan oorzaken en omstandigheden, die, misschien ongeldig bij den mensch zullen genoemd worden, en toch bij *God* bekend zijn, die mij niet heeft gezet om over een anderen te oordeelen, noch ook een ander over mij. Rom. 14:10 en 13.

Broeder K. vroeg ook nog: Heeft de Christen, die niet naar the Fair ging, werkelijk kleiner God? Misschien niet in het rijk der genade en der liefde, dat hangt af van meer or minder, grooter of kleinere zonden, maar wel op het terrein van het verstand. Iemand die nooit de geweldige cataract van de Niagara zag, kan zijn God in dat respect zoo groot niet maken als iemand die het zag en ter harte nam. Zoo dat niet waar is, wat zou er van Dan. 12:10, het laatste gedeelte, terecht komen?

Uw Broeder, J. H. Hoekstra

IN MEMORIAM

Den 11den December behaagde het den Heere om onze geliefde Echtgenoote, Moeder en Grootmoeder,

MRS GEESJE LEMS,

in den ouderdom van 60 jaren en ruim 3 maanden, door den dood uit ons midden weg te nemen.

Zwaar valt ons dit verlies, maar wij treuren niet als degenen die geene hope hebben, daar zij ons die blijde verzekering heeft achtergelaten, dat ook zij meer dan overwinnaar is door Hem, Die ons liefgehad heeft.

Namens de bedroefde familie,

Mr. Bas Lems
Mr. en Mrs. P. Lems
Mr. en Mrs. L. Van den Bosch
Mr. en Mrs. H. Kleinwoltering
Mr. en Mrs. A. Van Kekerix
Clarence
Gerrit
Hilda
Bas
Grace
En de kleinkinderen